ATILIM

Yıl 10, sayı 7 (115)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Temmuz 1983

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketleri yerleştirilmesine hayır!

Cunta Pentagon'un uydusudur

TKP MK'nin 2 Haziran 1983 tarihli bildirisinde cunta rejiminde "yeni ve tehlikeli eğilimlerden", özetle politik alanda yeni bir durumdan sözedildi. Burada belirtilmek istenen nedir?

Herşeyden önce rejim, artık, tüm emperyalist güçler içinde "aşırı gerici" kesimin başını çeken ABD emperyalizmiyle bütünleşti. Rejimin emperyalist sistem içindeki uluslararası bağlaşıklığında bir daralma, ABD emperyalizmi ile çelişkisi olan Batı Avrupa blokundan dikkate değer bir uzaklaşma ortaya çıktı. Generaller sosyalist ülkelere karşı ABD'nin saldırgan amaçlarını paylaştıklarını gizlemiyorlar. "Macera Ekspresi-83" NATO manevrası, yeni ABD roketlerinin ülkemize yerleştirileceğine ilişkin planlar vb., bu kanıyı doğruluyor.

Rejim, bölgede ABD emperyalizminin jandarması rolünü, Irak'ta, Irak Kürdistanı'na karşı barbarca saldırısıyla ortaya koymuş, İran'la antisovyetizm temelinde gizlice anlaşmış; Pakistan'ın yanısıra tüm gerici Arap çevreleiriyle ilişkilerini güçlendirmiştir.

Kıbrıs'ta "bağımsız devlet" girişimi, adayı sömürgeleştirme planının uygulamaya konduğunu kanıtlıyor. Aynı zamanda Generaller Yunanistan'daki antiemperyalist gelişmeyi önlemede, ABD emperyalizminin tehdit aracı rolünü oynuyorlar.

Cuntanın ülke içindeki bağlaşıklık sisteminde, onun değişik burjuva politik çevrelerine yaklaşımında köklü değişmeler ortaya çıktı. Generaller 12 Eylül rejimini kalıcılıştırma yolunda kesin adımlar atıyorlar. Bir yandan tüm antikomünist eylemlerinde kendilerine destek vermiş olan AP'nin uzantısı BTP'ni kapatıyor, SODEP'in yönetici kadrosunu tasfiye edip, bu partiyi de uydulaştırmaya çalışıyor ve 12 Eylül rejiminin siyasal örgütünü yaratıyorlar. Öte yandan tüm sıkıyönetim komutanlarına gizli olarak gönderilen, MDP'ni destekleme emri, 6 Kasım seçimlerinin anayasa referandumundan çok daha kesin bir baskı altında geçeceğini kanıtlıyor.

Olgular, uluslararası antiemperyalist güçlerin dayanışmasına, TKP'nin ve ilerici güçlerin tüm çabalarına karşın,

▶Arkası 15. sayfada

Zebaniler

Zebani cehennem ateşçisidir. Bugün savaş kışkırtıcıları, çılgın Reagan takımı dünyayı, insanlığı, uygarlığı bir atom cehennemine atmaya çalışan zebanilerdir. Pentagon, Türkiye'yi, tüm 45 milyon insanı, böylesi bir cehennem ateşini tutuşturmak plânında bir demet çıra gibi hazırlıyor.

Bu korkunç hazırlık iki baştan, iki yönden gidiyor. Birisi savaş hazırlığı. Ötekisi, bununla içiçe giren, onunla örülen askersel diktatoradan daha barbarca bir evreye tırmanıştır. Bugün artık, cunta yalnızca emperyalizmin, özellikle Amerika'nın, NATO'nun ve içerde en gerici, en sömürgen, işbirlikçi, tekelci büyük burjuvazinin balyozudur. Cunta NATO ve Vaşington'a koşulsuz bağlandı. Totaliter, aşırı gerici partiler kurdurttu, yasalar çıkartıldı, "seçim" oyunları hazırlanıyor. Evren oy toplama goygoyculuğuna çıktı bile. Bununla iki büyük tehlike daha, biteviye, daha açık ortaya çıkıyor: Barbarca gericilik, ezgi, savaşla ikiz kardeştir.

Türkiye topraklarında, yaz, kış, arka arkaya hava, deniz, kara savaş manevraları, NATO ülkelerinin savaş birliklerinin katıldığı manevralar oluyor. Bunlar, Türkiye'nin doğusunda, Sovyet sınırları boylarında, Erzurum, Sarıkamış bölgelerinde, ya da Trakya, Gelibolu gibi yerlerde oluyor. Erzurum manevralarına: "Serüven Ekspresi 83" adı verildi. Buraya Amerikan Genelkurmay Başkanı, NATO başkomutanı Rogers, NATO Genel Sekreteri Luns geldi. Rogers, Erzurum, Sarıkamış için: "Buraları geleneksel çatışma bölgesidir" dedi. İncirlik Amerikan üssünde, Amerikan subayları için yeni binalar yapıldı ve yeni F-16 saldırı uçakları getirildi. Pentagon, yapılan anlaşmalara göre topraklarımıza yeni nükleer roket yerleştirebileceklerini açıkladı.

TKP tüm halkımıza, sağ duyusu olan herkese sesleniyor:

Uyanık olun! Ülkemizin üstüne çifte Azrail geliyor! Zebaniler geliyor!

Barışı ve yaşamı korumak için

"Nükleer savaşa karşı barış ve yaşam için" dünya barış güçleri Prag'da biraraya geldi. Bu büyük forum barışın dostlarına güç ve kararlılık aşıladı. ABD yönetiminin, saldırgan emperyalist güçlerin yüreğine korku saldı. Bugüne kadar gerçekleşmiş bu en geniş ve en önemli dünya barış forumunda, aralarındaki büyük politik ve ideolojik ayrılıklara karşın, tüm dünya barış güçleri, en önemli sorunda, barışı ve yaşamı savunmakta birleşebileceklerini gösterdiler. Birliği ve savaşımı yükseltme kararlılıklarını ortaya koydular.

132 ülkeden, 1843 ulusal ve 108 bölgesel ve uluslararası örgütten 3625 delege, tek bir ağızdan dünya halklarını barış için en yakıcı hedefler çevresinde birleşmeye ve savaşımı yükseltmeye çağırdı. Ortak çağrıda yer alan hedefler ve 11 komisyonun çeşitli meslek ve ilgi alanlarında barış için savaşımın somut amaç ve biçimlerini saptayan sonuç rapor-

▶Arkası 10. sayfada

Zaman dayatıyor

28.6.1983'de, Moskova'da, Varşova Antlaşması Örgütü üyesi devletlerin doruk toplantısı yapıldı. Kardeş sosyalist ülkelerin en yüksek düzeydeki temsilcileri, ortak bir açıklamayla, NATO devletlerine ve tüm dünya halklarına kötünün en kötüsünü, nükleer toplu kırımı önleyebilmek için çağrıda bulundular.

ABD'nin ve kimi bağlaşıklarının askersel üstünlük sağlamak istediklerini gözlemlediklerine, kimi Batı Avrupa devletlerinde orta menzilli Amerikan nükleer roketleri için üslerin yapımına başlandığına, karadan, havadan, denizden ve uzaydan atılan yeni tip silahların üretimi programlarına geçildiğine işaret ettiler. Emperyalizmin kaba kuvvet ve dayatma politikası nedeniyle uluslararası durumun daha da keskinleştiğini, "etki" alanlarının pekiştirilip yeniden paylaşımı gibi saldırgan emperyalist girişimlerin yoğunlaştığını belirttiler. Dünyanın çeşitli bölgelerinde askersel gerginliklerin ve çatışma ocaklarının körüklendiğine, bunların yaygınlaşması tehlikesinin arttığına dikkat çektiler. Varşova Antlaşması Örgütü

▶Arkası 14. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Eylem Programı'nı yaşama geçirmek

Fikret YEĞEN - İSTANBUL

TKP MK 1983 Nisan Plenumu "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem Programı"nı onayladı. Parti'nin Eylem Programı'nı yığınlara maletmek gerekiyor.

Görevi kavramak

Eylem Programı'nı yaşama geçirme görevi, varolan parti görevlerimizden ayrı, ek bir görev değildir. Parti örgütlerinin tüm çalışmalarında gerçekleşecek bir görevdir. Parti çalışmalarımızın bugünkü doğrultusunu bu görev belirleyecek. Yığınların içinde çalışmanın ve daha sıkı bağlanmanın yollarını bulacağız. Yığınların en küçük eylemlerine politik içerik kazandıracağız. Sınırlı yasal olanaklardan, illegal yöntemlerle sınırsız yararlanmanın yollarını bulacağız. Eylem Programı'ndaki hedefler için yürüteceğimiz savaşımda ulaşacağımız yeni kesimleri örgütleyeceğiz. Bizimle aynı yakın amacı paylaşan devrimci-yurtsever güçleri birleştirme ve onlarla eylem birliği için her olanağı değerlendireceğiz. Bu olanakları yaratacağız. Propaganda ve ajitasyonumuzla Eylem Programı'nın amaçları önündeki engelleri kırmaya yöneleceğiz. İşçi sınıfı saflarında kendi ideolojisinin konumlarını güçlendirme amacımız, her çabamıza damgasını vuracak. Parti çalışmalarının tüm alanlarında illegal örgütümüzü güçlendireceğiz.

Eylem Programı'nda yer alan istemlerin herbirinin harekete geçireceği güçler farklıdır. Bir alan için bile, söz konusu istemlerin tümü bir anda, bir eylemde ifadesini bulmayabilir. Günlük amaç için yapılan bir eylemin tüm istemlere birden yönelmesini bekleyemeyiz. Ama, tek tek istemlerin birbiriyle ve politik hedefle, barış, cuntanın yıkılması ve ulusal demokrasi hedefiyle bağlanması başarılabilir.

Çalışma alanındaki yığının istemlerini saptamak, bunları bir arada görmek ve Eylem Programı'ndaki genel istemlerle bağını göstermek gerekiyor. Bu çalışmayı her parti örgütü, yaratıcı bir çabayla kendi çalışma alanı için yapmalıdır. Ancak böyıece günlük savaşımlarda genel sözler tekrarlamaktan, her eyleme aynı belgiyi yakıştırmaktan kurtulacağız. Günlük istemler uğrunda savaşımın politik içerik taşıdığını bizim saptamamız yeterli değildir. Asıl iş, savaşımın politik içeriğini, gerici rejime karşı yöneldiğini yığının hissetmesi, görmesidir. Yalnızca "Barış ve Ulusal Demokrasi" sloganı, içeriği kavranmadıkça -ve sabırlı, inatçı aydınlatma ve uyarma çalışmalarımızla, savaşımlarla- yığınlara kavratılmadıkça başarılı olmayacaktır. Bizi gerçek politik sonuca götürmeyecektir. Üstelik, savaşım sloganlarımız aşınacak, etkisini yitirecektir. Yeni slogana sarılmak,yeni politik rotayı kavratmaya yetmiyor. Yeni çalışma stilini, amaca ulaşmada yeni olanağı kavramalıyız.

Yığınlara kavratmak

Örgütlerimizin eylem alanını genişletmeliyiz. Etkinliği yaymamız, daha geniş kesimlere ulaşmamız gerekiyor. Bu rastgele olmamalıdır. Somut alanımızda partinin örgütsel-politik amaçlarını gözeteceğiz. Her örgütün eylem alanında ilk ulaşılacak kesim dikkatle belirlenmelidir. Dikkatimizi ilk yönelteceğimiz kesim, sözüyle, eylemiyle görüşlerimizin, savaşım amaçlarımızın taşıyıcısı olacak. İşçi alanında bilinçli işçiler, ileri kesimler. Sendikal alanda demokrat, dürüst -herdüzeyde- işçi liderleri. İşçi sınıfının ileri kesimlerini aydınlatmak, örgütlemekle, dürüst işçi liderlerini yönlendirmekle; onlarla birlikte ekonomik savaşıma fiilen önderlikle -politik görüşlerine bakmaksızın- en geniş sayıda işçiyi günlük savaşımlara çekmek, birleştirmek, bunu politik hedefle bağlamak. Gençlik alanında ilerici, devrimci-demokrat, yurtsever gençler. Aydınlar arasında ilerici, devrimci, yurtsever aydınlar; mesleki konumlarıyla emekçi sınıflara yakın aydınlar. Köylerde ileri kesimler. Bu kesimlerde farklı politik eğilimleri ortak somut hedefler temelinde birleştirmek. Eylem birliği için her olanağı değerlendirmek.

Politik çalışmamızda ilk adımı böyle belirlememiz, en geniş yığınları kazanma amacına bağlıdır. Yığınların kolay anlayacağı biçimde, yaşama, yığının davranışına yakın tutum. Yığınların kendi işleyen örgütlü yapılarını öne çıkarmak. Yeni insanlara ulaşma, yığınları yeniden eğitme görevlerini çözmek. Bunları unutmamak gerekiyor. Gerici rejime karşı her eyleme, en küçük bir işçi eylemine önem vermek, desteklemek, genişletmek, yaymak. Eylem Programı hedeflerini içeren, bu amaçlara yönelen eylem platformlarını -her parti örgütünün alanında,' her eylemde- yaratmak. Devrimci güçlerle aşağıdan eylem birliğini böyle sağlamak.

Görevlerimizi başarmak için yığını, onun ruh hallerini yakından izlemeli, nabzını tutmalıyız. İlk harekete geçen de; en son davranan da bize gerçek hareket noktasını veremez. Kabarmayı hissetmeli ve en uygun istemi yükseltmeliyiz. Yığının en geniş kesimini harekete geçerecek istemi görmeliyiz. Yığın bizim sıraya dizip, en öne koyduğumuz istem için değil, kendi sarıldığı istem için ileri atılacaktır. Çalışmamız bu savaşımı politik hedefimize bağlayacak.

Güncel politik ortamda

Halkı etkileme savaşına giriyoruz. Diktatörlük ve gerici-burjuva partiler halka önce gerici rejime bağlılığı getiriyor. Ayrılığı, onların programlarıyla Eylem Programını sürekli karşılaştırarak göstermeliyiz. Vaadlerin düzmece, diktatörlüğün "vitrin süsü" olduğunu en anlaşılır biçimde anlatmalıyız. Yığınları tutarlı bir demokrasi anlayışında eğitmek, demokrasiye geçiş oyununun içyüzü konusunda uyanık tutmak. Nükleer yok olma tehlikesini göstermek, buna cevap vermek; barış ve yumuşamanın ne kazandıracağını anlatarak yığını aydınlatmak. Bunları günlük savaşımlarla, somut çıkarlarla bağlamak.

Göreve vargüçle sarılmak

Eylem Programı'nı parti örgütlerinin çabaları uygulama alanına sokacaktır. Her alanda -özgün, değişik- uygulanması savaşımın somut sonuçlarını verecek. Sınır savaşımlarının, -bugün daha da keskinleşen- karmaşıklığında, Eylem Programı'nın getirdiği görevleri doğru görebilmeliyiz. Birçok veriyi birleştirmek, günlük savaşımlarda bunu başarmak zorundayız. Gerekli olan, tek tek ayrımlı yanaşım ve hedefin tümünü kavramak, buna uygun eylemli davranışı yaratmak, ana doğrultuyu kusursuz açıklıkla ifade etmektir.

Tüm parti örgütleri, çetin, zorlu koşullarda özveriyle savaşan yoldaşlarımız Eylem Programı'nı yığınlara maletme görevine vargüçle sarılmalıdır. Savaşımı utkuya götürecek, örgütlerimize -gelecek savaşımlarda dasonucu belirleyecek yeri kazandıracak görev budur.

Düşman kim?

●Işık YENİCE

Haluk Bayülken: "Bu tatbikat düşmana karşı anlamlı bir bayrak göstermektir".

Org. Sedat Güneral : "Bu tatbikat sıradan bir eğitim tatbikatı değildir".

Gen. William Small: "NATO Çevik Kuvvet'lerinin Anadolu gibi stratejik açıdan önemli bir bölgede kullanılmasının özel bir anlamı vardır".

Yukardaki açıklamalar NATO'nun Doğu Anadolu'daki "Macera-Ekspresi" manevralarının amacını, savaş kışkırtıcısı, saldırgan iç yüzünü ortaya koymaya yeter.

"Düşman" kimdir? Ülkemize yönelik ne yapmıştır da, cunta NATO'nun Çevik Kuvvet'li pazu gösterisi için topraklarımızı açmıştır? "Düşman", cunta NATO'nun "Macera Ekspresi" ne binip sınır boylarında yumruk sallarken ülkemize yeni enerji, ağır ve temel sanayi için ekonomik yardım, işbirliği öneren Sovyetler Birliği midir? "Düşman" kimdir? ABD-Siyonizm ortaklığının saldırı hedefi Suriye, Filistin ve Arap halkları mıdır?

Sovyet sınırından bir kaç kilometre ötede karargah kurup, Çevik Kuvvet'li "bayrak" gösterme kışkırtıcılığını bizzat yöneten, Sarp'dan Moskova'ya tehdit mesajları yollayan NATO başları, Luns ve Rogers, "bu manevra kışkırtıcı değil caydırıcıdır" diyerek suçlarını örtmeye çalışıyorlar. Sovyetler Birliği hangi "kışkırtıcılığı" yapmıştır da, NATO ve Türkiye bu "caydırıcı" gösteriye gerek duymuştur? Aynı günlerde Prag'da toplanan "Nükleer Savaşa Karşı Barış ve Yaşam İçin Dünya Asamblesi"ni tüm gücüyle desteklediği için mi, yoksa Türkiye'ye ve tüm NATO'ya karşılıklı kuvvete başvurmama anlaşması önerisi yaptığı için mi Sovyetler "caydırılmak" istenmektedir?

NATO Genel Sekreteri Luns'un da belirttiği gibi, ilk kez Sovyet sınırında böylesi bir saldırı provası yapabilmiştir. NATO'nun Sovyetler Birliği ile sınırı olan öteki üyesi Norveç, NATO'nun bırakalım Sovyet sınırının dibinde, ülkenin kuzeyinde bile hiçbir manevraya, tek bir üs, ABD askerine ve nükleer silaha izin vermediğini ABD basını yazıyor.

Cuntanın NATO Büyükelçisi Osman Olcay, ülkemizi, bölgeyi ve dünyayı ateşe atacak bu provakasyona alet olma karşılığında hayasızca as-

Arkası 15. sayfada

YARARLI İLİŞKİLER

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri ve Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkov, 6-9 Haziran 1983 günlerinde ülkemizi ziyareti sırasında yaptığı konuşmalarda Balkanların nükleer silahlardan arındırılmış bir bölge olmasına büyük önem verdiklerini belirtti, Balkan devletleri arasındaki ikili iyi ilişkilerin ve karşılıklı güvenin uluslararası öneminin altını çizdi. Bu görüşler görüşmelerden sonra yayınlanan ortak bildiride yer aldı. Amerikancı cunta yönetiminin, ABD yönetiminin baskılarına karşın, komşu sosyalist ülkelerle ilişkileri sürdürmekten yana olması, komünistlerin, Türkiye'nin önünde komşu sosyalist ülkelerle barış içinde yanyana yaşamaktan başka bir alternatif olmadığı yolundaki sözlerinin doğruluğunu, sosyalist ülkelerin ilkeli, tutarlı dış politikalarının, barışı koruma, yumuşamayı güçlendirme çabalarının büyük gücünü gösteriyor.

Ülkemizin içinde bulunduğu diktatörlük ve dünyanın içinde bulunduğu artan gerginlik koşullarında Sovyetler Birliği ve Bulgaristan'la iyi komşuluk ilişkilerinin gelişmesi, halkımız için dirimsel önemdedir. Çünkü bu ilişkilerin gelişmesi, ülkemizi savaş serüvenlerine sürükleme politikasının önünde bir engel olmakta, ABD'ne, NATO'ya bağımlılık politikasına karşı savaşım verenlerden yana bir ağırlık oluşturmaktadır. Emperyalizm ve onun işbirlikçisi çevreler de bunu çok iyi bildiklerinden, ülkemizin sosyalist devletlerle ilişkilerini baltalamak amacıyla ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. "Macera Ekspresi" manevraları için ülkemize gelen, NATO Çevik Kuvvet'lerinin İngiliz komutanı Orgeneral Reynolds, Sovyet sınırında kalkıp, "Türkiye NATO'nun ileri karakoludur. Malum düşmanı anında perişan eder, dünyayı başına yıkarız" yollu kışkırtmalar yapıyor. Kayhan Sağlamer adlı şovenist, Milliyet gazetesinde yayınlanan "Sınır Boylarımız" adlı yazı dizisinde Sovyetleri "ezeli düşman", Sovyet askerini de "her an tetiğe basabilir" göstermek için özel bir çaba sarfediyor. Yine aynı gazetede Nilüfer Yalçın "Sovyetler Birliği saldırı silahı üretimine hız verdi" diye yalanlar yayınlayarak Türkiye-Sovyetler Birliği ilişkilerini zedelemeğe uğraşıyor.

Ne ki, sosyalist ülkelerin dış politikalarının ilkelerini günlük koşullar, konjonktürel gelişmeler belirlemiyor.

Arkası 15. sayfada

Amerikalı defol!

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, Nisan Plenumunda okuduğu raporda şunun altını çizdi: "ABD yönetimi Türkiye topraklarını ve Türk askersel birliklerini, hem sosyalist ülkelere karşı başlatacağı bir saldırı savaşında, hem de Ortadoğu ülkelerine yönelik askersel operasyonlarda kullanmak istiyor... ABD yönetimi ayrıca uzun süredir Ortadoğu'da Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan, Pakistan ve İsrail'den oluşacak üstü örtülü bir askersel blok oluşturma çabasındadır"(s.11).

Bu çabalar son iki ayda alabildiğine yoğunlaştı. Bu süre içinde Türkiye'ye gelen kimi heyetleri gösteren aşağıdaki liste, sözkonusu Amerikan planları doğrultusunda biteviye adımlar atıldığını açıkça gösteriyor. Artık davranmak gerekiyor. ABD emperyalistlerine hak ettikleri yanıtı vermek gerekiyor. Eğer bugünden Amerikan savaş planlarına karşı tüm ülke çapında, her işyerinde, her mahallede sesimizi korkusuzca yüseltmezsek, eğer "Amerika defol!" belgisiyle Amerikan köleliğine karşı ulusal direnişe geçmezsek, yarın çok geç olabilir.

Son 2 ay içinde ülkemize gelen savaş kundakçıları:

1 Mayıs:	Mısır Savunma Bakan Yardımcısı Abdülhamit,
3 Mayıs:	Northrop uçak tekeli Başkan Yardımcısı Rolf Jackson,
5 Mayıs:	Pakistan Dışişleri Bakanı Yakup Han,
9 Mayıs:	Güney Kore Kara Kuvvetleri Komutanı Yung Siyang,
13 Mayıs:	ABD Savunma Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Talbot Winstron,
16 Mayıs:	NATO Güney Avrupa Komutanı Oramiral William Crowe,
17 Mayıs:	Pakistan Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Muhammed İkbal Han
19 Mayıs:	NATO Orta Avrupa eski Komutanı Karl Schnell,
21 Mayıs:	Suudi Arabistan Harb Akademisinden bir heyet,
22 Mayıs:	İngiliz eski Savunma Bakanı John Nott,
23 Mayıs:	ABD Dışişleri Bakan yardımcılarından Dominik di Carlo,
	Ürdün Deniz Kuvvetleri Komutanı Ali Mahmud,
26 Mayıs:	ABD Genel Kurmay Başkanı John W.Vessey Jr.,
	NATO Çevik Kuvvetler Komutanı Tümgen. Mike Reynolds,
28 Mayıs:	Ortadoğu "politik risk uzmanı" İngiliz Peter Mansfield
6 Haziran:	NATO Avrupa Komutan Başyardımcısı Günther Kiesling,
	Güney Kore silah tekeli Hanjin'in başkanı Çoyu,
7 Haziran:	İngiliz eski Savunma Bakanı Lord Jellicoe,
17 Haziran:	NATO Genel Sekreteri Joseph Luns,
	NATO Başkomutanı Orgeneral Bernard Rogers ve
	NATO Güney Avrupa yeni Komutanı Oramiral William Small,
21 Haziran:	ABD eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger
26 Haziran:	ABD Savunma Bakanı yardımcısı Richard Perle...

Şili'de yeni aşama

●Ahmet ALAN

CIA güdümlü faşist devirmeden tam bir ay sonra, 11 Ekim 1973'de Şili Komünist Partisi illegalitede ilk açıklamasını yayınladı: "Faşist cuntaya karşı tüm demokratlar birleşmelidir". O zamanlar bu, birçokları için ütopik bir sesti. Ama komünistler, öteki halkçı güçler bu "ütopya"yı gerçekleştirmek için kolları sıvadı, kavgaya atıldı. Bu kavganın meyveleri on yılda adım adım olgunlaştı ve bugün Şili'de halkın başkaldırışındaki yeni, tarihsel aşamanın temeli oldu.

Şili'de savaşımın antifaşist halk ayaklanmasına doğru yükselmesinin ana nedenleri nelerdir? Ekonomik bunalımın derinleşerek, politik, sosyal, moral vb. alanları da kapsayıp genel bunalıma dönüşmesi kuşkusuz önemli etkenlerden biridir. Pinochet'in Friedman'cı politikası iflas etmiştir: İşsizlik % 32 oranında. Ücretlerin alım gücü yalnız geçen yıl % 25 düştü. 1982'de üretim % 14,1, yatırımlar % 37 düştü. 1973'te 4 milyar olan dış borçlar 18 milyar doları aştı. 1973'te iflas eden firmaların sayısı 25 iken 1982'de 812 işletme, 1983'ün yalnız Şubat ayında ise 1200 işletme iflas etti. Küçük ve orta boy girişimciler hızla yıkılıyor. Çiftçiler topraklarını bankalara kaptırıyor. Böylece, işçi sınıfının yanısıra orta katmanlar, hatta küçük ve orta boy girişimci ve çiftçiler muhalefete yöneliyor, cuntanın ayaklarının altındaki toprak kayıyor. Bu da faşist rejim içinde kapışmaları, koltuk kavgalarını kızıştırıyor. Muhalefet güçlenirken cunta içten zayıflıyor.

Bunalımın sonuçları, tüm önemine karşın, yine de halk direnişinin boyutlarını, antifaşist hareketin ulaştığı yeni aşamayı açıklamaya yetmez. Bunda, ışçi sınıfı çoğunluğunun kararlı antifaşist konumu, ŞKP'nin ve kimi sol partilerin antifaşist birliğe yönelik ardıcıl, özverili çabaları da önemli rol oynadı, oynuyor.

11 Mayıs ve 14 Haziran "ulusal protesto günleri"ne, yığınsal genel grevlere, "Emekçilerin Ulusal Komutanlığı"nın kurulmasına dek geçilen yol hiç de kolay olmadı. Bu dönemde 11 milyonluk Şili'de 20 bin kişi katledildi. Binlerce yurtsever toplama kamplarında, hapislerde çürütülüyor. Baskınlar, yığınsal tutuklamalar aralıksız sürüyor. Sendikacılar tutuklanıp askeri mahkemelere çıkarılıyor. ŞKP illegal olarak ülke içinde yeniden örgütlendi. Örgüt ağını güçlendirdi. Süreç içinde sendikalar, gençlerin, kadınların, köylülerin, aydınların yığın örgütleri yeniden ortaya çıktı.

Ta baştan sendikaların faşistlerin kontrolüne geçmesini önleyerek önemli bir kazanım sağlayan komünistler ve sosyalistler, bir yandan eylem birliğine yönelik çağrı ve propagandayı yoğun biçimde sürdürürken, öte yandan bunu somut savaşımlar içinde gerçekleştirmeye yöneldiler. 70'li yılların sonlarına dek genellikle faşist darbenin yıldönümlerinde, 1 Mayıs'larda, özellikle başkent ve kimi büyük kentlerde yapılan protesto gösterileri, 1980 sonrası dönemde giderek yığınsallık kazanan yaygın direniş biçimleriyle zenginleşti. 1980 ortasında, faşist rejimin "anayasa"sını süngüyle dayatıp "yasallaşması"ndan hemen sonra, ŞKP Genel Sekreteri L.Corvalan cuntanın devrilmesi için halk ayaklanması politikasını açıkladı, halkı her türlü eylem biçimine başvurup Pinochet rejimini devirmeye çağırdı. Birliğin direnişler sürecinde sağlanacağını belirtti. Çalışmaların ve direnişlerin birikimi, 1982'de maddesel güce dönüşmeye başladı. Bu yıl içinde 140 grev yapıldı. 19 Ağustos, 30 Eylül ve 15 Aralık'da yığınsal eylemler yapıldı, polisle çarpışmalar oldu, barikatlar kuruldu. 1983'te antifaşist direniş daha da yükseldi. 7 Ocak'ta başlayan üç aylık grev, faşist iş yasasını geriletti, önemli bir kazanım ve deneyim oldu. 8 ve 24 Mart'ta, 1 Mayıs'da cuntayı protesto yürüyüşleri yığınsal oldu, yine barikatlarda polisle çarpışıldı.

Pinochet cuntası bu durumda baskı ve terörü görülmedik boyutlara çıkararak halk hareketini bastırmaya çalıştı. Ama Şili halkı, işçi sınıfı boyun eğmedi. Savaşım kararlılığı daha da arttı. 11 Mayıs ve 14 Haziran, antifaşist direniş hareketinde yeni bir aşamayı başlattı. Bu "ulusal protesto günleri"nde grevlere işçilerin yaklaşık % 70'i katıldı. Bürolar, okullar, ulaşım ve hizmetler, enerji vb. de direniş alanları oldu. Kontak kapatmadan,elektriklerin söndürülmesine,boş tencereli yürüyüşlere kadar çeşitli katmanların çeşitli eylemleri işçi direnişlerine eşlik etti. Öğrenci gençlik militan çıkışlar gerçekleştirdi. Aydınlar, gazeteciler direnişe katıldılar. Ardından gelen genel grevde de öyle. Yine de en etkin güç endüstri proletaryası, bakır madeni ocaklarındaki işçiler idi. Bu halk direnişlerinde hristiyan-demokratların, orta katmanların, hatta eski cunta üyelerinin rejime karşı tutum alması, hareketin geniş kapsamını ortaya koyuyor.

Faşist Pinochet'in baş dayanağı ABD emperyalizmidir. Tıpkı siyonist İsrail yönetiminin, ırkçı Güney Afrika rejiminin, Güney Kore'deki kukla rejimin ve Evren cuntasının olduğu gibi,. Sosyalist Polonya'da sendikal "özgürlükleri" savunur görünen,"sıkıyönetime karşı savaş" çağrıları yapan Reagan'lar, kendine bağımlı ülkelerde emekçi ve halk düşmanı rejimleri ayakta tutmak, payandalamak için çırpınıyor.

Antifaşist savaşımın bu yeni aşamasında Şili halkı için uluslararası dayanışma özel bir önem taşıyor. DSF'den DDKF'na dek birçok uluslararası sendikal ve yığın örgütü Şili halkıyla dayanışmasını duyurdu. TKP, halkımızı, demokrasi güçlerini Şili emekçileriyle dayanışmaya çağırıyor. Düşman ortaktır. Dava birdir.

"İkili"TKP tarihini alt üst ediyor

●Ali SAİM

İşçinin Sesi'nin bu kez nedense adı belirsiz yazarında, Bilen Yoldaşın 1 Mayıs konuşması kendi deyişiyle "şok yaratmış"... İyi olmuş... "Şok"tan kurtulmak için yazar sersemce bağırıp çağırıyor... Şöyle soruyor:

"Neden Nazım'a böyle çirkin suçlamalar yapıldı ve neden geçmişte böyle bir olayın olduğu partiden gizlendi?"

Kendince cesaret topluyor ve "TKP yönetimi bu soruları yanıtlayamaz" diye böbürleniyor. (İşçinin Sesi, s.236, s.15)

TKP neden yanıt veremez? "Şok" etkisi" altındaki yazar zırvalıyor. O, 50 yıl önceki bir "olayı" bugünkü parti yönetiminin, sırf bundan bilmem kaç yıl sonra H. Erdal'ı da aynı sözcükle suçlayabilmek için gizlediğini iddia ediyor. İnanılmaz ama tam böyle... Ona göre TKP yönetimi şöyle düşünmektedir: "Bugünkü çirkin (Erdal için daha yakışık alacak terimi tabii gizliyor) suçlamalarımızın da gerçek olmadığı açığa çıkmasın diye gizledik".

TKP yönetimi hem H. Erdal'ı en sorumlu yerlerde tutuyor, hem onun eline bu pek gizli "olayla" ilgili belgeleri veriyor, hem de çok sonra H. Erdal'a "provokatör" diyebilmek için, bu olayı partiden gizliyor. Hem de Sayılgan'ların, Darendelioğul'larının çiğneye çiğneye sakız ettiği, söz gelimi Mihri Belli'nin çoktan beri yazılarına geçirdiği, nice "orijinal" belgeyle önüne gelenin konuştuğu bu "olay", H. Erdal'ın provakatör oluşu ne kadar gizliyse o kadar gizlidir. 1 Mayıs konuşmasının yazarda şok etkisi yaptığı gerçekten doğru..

İşçinin Sesi yazarı şaşkın ördek misali!.. Haydi diyelim TKP yönetimi beş-on yıl sonra Erdal'a da provokatör deriz diye dehşetli bir öngörü yaptı ve bu "olayı" gizledi... Ya Nazım Hikmet'in kendisi 1938'den, 1963'de ölene kadar bu "olay" üzerine tek satır neden yazmadı? "Fraksiyonculuğu" hakkında bir daha böyle sert sıfatlar takılmasın diye neden önlem almadı? Yazar bunu düşünmemiş. Nazım Hikmet'in fraksiyonculuğa en az provokatörlere olduğu kadar düşman olduğunu bilememiş.

Bu kadar değil! Bu yazara göre, "işçinin Sesi"nde yayınlanan "bazı belgelere" TKP'den gelen "tepki ilginç"miş. (Anlaşılan kafadarlar TKP'nin ne tepki göstereceğini pek merak etmişler...) TKP'nin "tepkilerini" tam üç sayı boyunca, günü gününe izlemişler. TKP ilk yayınlarının "yalan" olduğunu "yaymış". Bunun üzerine bu hızlı gazeteciler, hemen kolları sıvayıp "belge" yayınlamışlar... Bu kez de TKP, hemen "tepki" göstermiş, belge " sahte"dir

diye "yaymış"... Eh fraksiyoncuların önünde tek yol kalmış, "okunamasa da" orijinal belgeleri hemen bir sonraki sayılarında basmışlar... Ama TKP yine tepki göstermiş. Bu kez de radyolarda Nazım Hikmet kampanyası açılmış... Özellikle bu son tepki "bir başka ilginçtir" diye güzel Türkçesiyle bağlamış konuyu yazar. "Bir başka ilginçtir" dediği tepki, Nazım Hikmet'in 80. doğum ve 20. ölüm yıldönümü nedeniyle bir yıldır süren radyo yayınlarıdır. TKP'nin belgelere "yalan", "sahte" dediği iddiası ise tam da bulvar gazeteciliğine özgü bir uydurmadır. Biz "İşçinin Sesi"nden ayrılanların çıkardıkları broşürlerde "işçinin Sesi" yayınlarının, broşürlerinin "sekizinci-dokuzuncu" baskısını nasıl yaptıklarının öyküsünü okumuştuk. Ama, bir dergide aynı belgenin üç sayı üst üste yayınlanabilmesi için böylesi bir kalpazanlığın yapılabileceğini doğrusu aklımıza getirmemiştik. Meğer TKP'nin "tepki"si, Londra'lı yiğitleri böyle bir yola başvurmaya itmiş... Artık ölçüyü kaçırdılar...

TKP'nin belgelerle ilgili tepkisi gerçekte ne oldu? Parti tarihinin yazımı için toplanan bu belgelerin H. Erdal tarafından (elinde bulunduğu sırada) gizlice kopyalarının çekildiği ve bu kopyaların parti merkezinden kaçırıldığı kanıtlandığına göre,TKP şöyle düşündü: "İşçinin Sesi",TKP'yi karalamak için belge yayınladığını sanırken, provakatörün bir suçunu belgelediğini anlayamamış.

"Şok etkisi" altında yazar, belgeleri parti tarihine ışık tutmak için değil de, H. Erdal adlı provokatörü savunmak, onun Nazım Hikmet gibi olduğunu yani provokatör olmadığını "kanıtlamak" için yayınladıklarını saklamaya bile gerek duymuyor. Bu inanılmaz mantıkla, tüm provokatörleri ve polis ajanlarını savunmak olanaklıdır...

H. Erdal, Nazım Hikmet'in tüm yaşamı boyunca, asla savunmadığı yaşamındaki düşüncesizce bir eylem olarak nitelediği, ünlü "işçi opozisyonu" adlı fraksiyoncu girişime broşüründe sahip çıktı.Bu fraksiyona karşı çıkan Komintern'i lekeledi; TKP'yi' de, Komintern'in asıl komünist hareketi (fraksiyonu demek istiyor) likide etmek için kurdurduğu " resmi" bir parti olarak suçlamaya yeltendi.

"İşçinin Sesi" yazarı, şimdi, her nasılsa yapılmış bu açık itirafı unutturmaya çalışıyor ve Troçkistlerce kışkırtılan anti-TKP fraksiyonculuğa karşı savaş haklı mıydı, değil miydi sorusunu, Nazım Hikmet suçlandı, ama sonra aklandı, bu nasıl olur sorusuyla değiştiriyor.

Demek ki, "İşçinin Sesi" parti tarihinde asıl suçlanması gerekenlerin (geçici olarak bir parti üyesine haksız sıfatlar yakıştırılsa bile) parti değil de, partiye karşı girişilen fraksiyonculuk hareketi olduğunu, Nazım Hikmet'in de Partiyi değil, içinde yer aldığı fraksiyonculuğu suçladığını okuyucudan gizleme telaşında! Neden? Çünkü "İşçinin Sesi" yazarları TKP'den fraksiyonculuk nedeniyle atılmışlar ve her fraksiyoncunun başına geldiği gibi provokatörle aynı bataklıkta buluşmuşlardır. Yürükoğlu H. Erdal'ı kurtarayım, H. Erdal'da fraksiyona destek olayım derken daha da batıyorlar...

Provokatör- fraksiyoncu ikilisinin geleceği yoktur.

"YAPRAK DÖKÜMÜ"

● Doğan DİNÇ

■ Dün 24 Ocak tek alternatiftir diyenler, bugün 24 Ocak'ın iflasını sergiliyorlar.

■ Cunta rejimi yıkılmadan ekonomik çöküntünün önüne geçilemez.

"Geçen yıl işimize öyle geldiği için kaypak ve kaba yorum yapmışız". Bilim(!) adamı Prof. Erdoğan Alkin düşük enflasyonla ilgili eski sözlerini böyle "düzeltiyor". Holding patronu Jak Kamhi "kredi faizleri düşürülmelidir" diye yalvarıyor. Turizm Bakanı Evliyaoğlu bakanlar kurulu toplantısında Maliye Bakanı Kafaoğlu'na "Hayır enflasyon senin dediğin gibi % 20 değil, % 50" diye bağırıyor. Metin Toker, ekonomide "alarm zilleri, tehlike çanları ne zamandır çalmaktadır?" diye yazıyor Milliyet'te.

İşte diktatörlüğün ekonomik politikasındaki kargaşa, egemen güçlerin çaresizliği böyle dile geliyor basında.Dün,"24 Ocak politikası ülkeyi ekonomik bunalımdan çıkaracak tek alternatiftir" diyenler bu politikanın iflas ettiğini artık itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Örneğin "Tercüman" yazarı Rauf Tamer, daha düne kadar her satırına alkış tuttuğu 24 Ocak politikasının ülkemizi ne hale getirdiğini bakın nasıl açığa vuruyor: "Bu yaprak dökümü mukadderdi. Üç yılda, beş yılda kazanılan servetler, gelip geçici zeka oyunlarıyla edinilen milyarlar ve hiç bir sağlıklı tabanı ve yapısı bulunmayan flaş ama görgüsüz zenginlikler elbette ilanihaye devam edip gidemezdi. Kaldı ki hangi kadrolar ve hangi allame uzmanlar sürdürecekti bu başarıyı ve nasıl?(...) Bugün yerli ve köklü firmalar bile sıkıntı içindedir. Sağlıklı ve istikrarlı yapıya sahip en saygıdeğer kuruluşlar bile kriz içindedir. (...) Bu yaprak dökümü mukadderdi. Şimdi olmasa yarın olacaktı. Dünya krizi de üstüne tüy dikti. Binanın yıkılacağını görmek için kehanet gerekmez".

Uşaklığını yaptığı tekellerin ulusal ekonomiyi ne hale getirdiklerini nasıl da ustalıkla anlatıyor Rauf Tamer! Ne kadar iyi tanıyor patronlarını! Gerçekte R. Tamer yalnızca 24 Ocağın değil, 1945'lerden bu yana izlenen tüm ekonomik politikaların bir avuç işbirlikçi tekelci burjuvaya yaradığını, ulusal ekonomiyi ise yıkıma sürüklediğini itiraf ediyor.

Tam da Rauf Tamer'in söylediği gibi! Bina çöküyor! Maliye bakanı Kafaoğlu'nun, yıkılan binayı çürük payandalarla ayakta tutma boş çabasına sağlam kalan duvarları da yıkma eylemi eşlik ediyor. Amerikancı cuntacı yazarlar "24 Ocak politikası artık uygulanmıyor" yalanlarıyla halkın tepkisini yumuşatmaya çabalarken, cunta KİT'leri yerli ve yabancı tekellerin yağmasına daha da açan kararnameyi çıkardı. İMF'ye bu konuda yeni "stand by" anlaşmasıyla gelecekte yeni adımlar için söz verdi. Cunta İMF'yle imzaladığı yeni "stand by" anlaşmasıyla, gerçek ücretleri geriletme, yatırımları yavaşlatma, işsizliğin artmasına yol açma politikasının süreceğini ilan etmiş oldu.

Bankalar operasyonu, mevduat faizlerinde yapılan indirimler, iflas eden 24 Ocakçı ekonomik politikanın bütün ekonomiyi sarstığını, kargaşanın, kavganın kızıştığını, sarsıntının pek yakında büyük bir yıkıntıya dönüşeceğini gösteren son belirtilerdir. 24 Ocak, asıl amacı olan bunalımın yükünü halkın sırtına yıkmanın dışında, ilan ettiği hedeflerden hiç birine ulaşamadı. Enflasyon durdurulamadı. Dışsatım geçici bir yükselişten sonra gerçek eğilimine döndü. Yatırıma dönüşmeyen tasarruflar holdinglerin elinde çarçur edildi. Halktan zorbalıkla, binbir oyunla toplanan tasarruflara verilen faizlerin düşürülmesi ise, bir kez daha bu son çöküntünün bedelinin de halka ödettirilmeye çalışıldığının bir göstergesi oluyor.

24 Ocakçılıktan başka seçeneği olmayan cunta ekonomiyi İMF'ye, dış politikayı Pentagon'a, NATO'ya bırakmış, kendisi de tepemize jandarma olarak oturmuştur. Cunta başta kaldıkça 24 Ocakçılık ve bunalım sürecektir. Ama yalnızca bunalımın sürdüğünü, işlerin kötüye gittiğini söylemek neye yarar? Bunu herkes görüyor. Şimdi, "ne yapmalı?" sorusunu yanıtlamak, bunu öğrenmek için çaba harcamak gerek. "24 Ocakçılık kimin yararınadır?" sorusuna verilecek yanıt yolumuzu aydınlatıyor. Bir avuç işbirlikçi tekelci vurguncu kapitaliste, bu sınıfa karşı somut talepler temelinde savaşımı örgütlemeli, bu savaşımı politik hedefe yöneltmeyi başarmalıyız. Ekonomiden yükselen çatırtılar böylesi bir savaşım için olanakları artırıyor.

Savaşın yıkıntıya çevirmediği topraklarda, ulusal bir demokrasi için, ekonomiyi bataktan, ülkemizi ABD emperyalizminin,NATO'nun sultasından kurtarmak için birleşelim ve diktatörleri başımızdan atalım!

Susmak neyi çözebilir?

●Dara HESİNKER

Cuntacılar niçin apar topar Kürdistan'a koşturdular? Evren nicin o kokuşmuş "Kürtler de Türktür" masalını öyle yoğun yinelemek zorunda kaldı? Eğer yalnızca "haydutlara ve halkı rahatsız edenlere karşı mahdut amaçlı bir operasyon" yapılmışsa, cuntanın başı kimleri yatıştırmaya çalışıyor? Özgürlük ve eşitlik için savaşım yürüten Kürt Yurtsever güçlerini "haydut"lukla suçlamaya yeltenen cuntacılar, Kürt halkına karşı işledikleri suçlarla,Irak Kürdistanı'nda Peşmergeler'e karşı giriştikleri son saldırıyla "haydutluk" kavramına asıl kendilerinin ne kadar yaraştıklarını çok açık göstermişlerdir.

Evren şimdi bu barbarlıkları "ufak uyarı" diye niteleyerek, "uslanmazlarsa daha sert tedbirler alırız" diyor. Kürt ulusuna soykırım tehdidiyle boyun eğdirmek, ulusal demokratik istemlerinden vazgeçirmek istiyor.

Cuntacılar bu saldırıları da Vaşington'daki efendilerinin gösterdiği yolda gerçekleştiriyorlar. 2. Ordunun Malatya'ya aktarılması, Çevik Güçler'in Kürdistan'a yerleştirilmek istenmesi, Ortadoğu halklarına karşı Amerikan jandarmalığını üstlenmenin yanısıra, Kürt ulusu üzerindeki baskıların, zorla eritme politikasının şiddetlendirilmesi amacını taşıyor.

Şovenizm çılgını cuntacılar operasyon öncesi sınır boylarında yeni bir "mecburi iskan" uygulaması gerçekleştirdiler. Qesirdela, Bafê, Feresiya, Başûrin, Hedriş, Yekmale, Balê, Kadûnik ve Ziravik başta olmak üzere, bir çok Kürt köyünün boşaltılması için geçen yazdan beri baskının akla hayale sığmayanları uygulanıyordu. Böylece işlenecek cinayetler gözlerden gizlenecek, halkın tepkisi önlenecekti. Cinayetler herşeye karşın gizlenemedi.

7 Haziran'da ortak açıklama yapan onbir Arap Komünist Partisi, Kürt halkının hak eşitliği savaşımını da desteklediklerini, üzerindeki baskıları kınadıklarını dile getirdiler.Irak Komünist Partisi yayınladığı bildiride, "çok sayıda Kürt köyü kuşatılıp ateşe verildi, sivil halktan 2000 kişi esir alınarak Türkiye'ye götürüldü" diyerek cuntanın Irak Kürdistanı'ndaki cinayetlerini sergiledi. "Sayıları 15 bine çıkarılan Türk özel saldırı birliklerinin yeni saldırı ve operasyonlar için hazır durumda bekletildiği" ne dikkat çekti. Herşeye karşın Kürt ulusal demokratik güçleriyle ortaklaşa savaşımını güçlendireceğini vurguladı. Yeşiller'e dek uzanan Avrupa ilerici demokratik güçleri Kürt halkının haklı istemlerini savundular. Kürt ve Türk örgütleri Avrupa kentlerinin birçoğunda Türkiye Büyükelçilikleri önünde yığınsal eylemler düzenleyerek cuntayı kınadılar. Dağıttıkları bildirilerle cinayetleri duyurdular. KOMKAR dağıttığı bildiride Kürt halkıyla uluslararası dayanışmanın güçlendirilmesini istedi.

Devrim düşmanlarına karşı Afganistan ve Polonya'da yasal hükümetlerin önlemlerine karşı sözde "insan hakları" savunucusu kesilerek kıyametler koparan emperyalist politikacılar ve basın-yayın ne yaptı? Darbeci generallerin barbarlığını ağızlarına bile almadılar. Bu arada ülkemiz boyalı basınına da gün doğdu. Şovenizm zehiri saçmayı değişmez bir özellik olarak benimseyen bu gazeteler, Evren'in konuşmalarından da yararlanarak gerçeklerin üzerini örtmek, yığınların kafasını bulandırmak için her iğrenç yöntemi kullandılar, kullanıyorlar.

Bu durum bilinçli işçilerin, devrimci aydınların şovenizme karşı savaşımı daha da yükseltmesini zorunlu kılıyor. Onlar yalnız azgın şovenizme karşı değil, şovenizmin her türüne karşı en kararlı savaşımı yürüterek Kürt ve Türk yurtseverlerinin güçbirliğini sağlayacak güven ortamını yaratmalıdırlar. Cuntanın esir aldığı Kürtler'in serbest bırakılması için savaşım yükseltilmelidir.

Cuntasız, demokratik ve Ortadoğu halklarıyla iyi ilişkiler içinde bir Türkiye isteyen öteki güçler ne yapacak? Susmak, azdırılan şovenizm karşısında boyun eğmek, gerçeklere sırtını dönmek, cuntanın yalanlarına karşı çıkmamak neyi çözebilir? Kürt sorunu kanayan bir yara, ülkenin alnında kara bir leke olarak kalacak. Amerikancı güçler, ülkenin serüvenlere sürülmesinde çıkarı olanlar, Kürt sorunu gerekçesiyle şovenizm zehiri saçmayı sürdürecekler.Yığınların dikkatlerini asıl sorunlardan uzaklaştıracaklar. Yalnız bunlar bile, Kürt halkına yönelik her saldırı, her şoven kışkırtma karşısında, Kürt ve Türk demokrat güçlerinin tek ses, tek yumruk olmalarını zorunlu kılıyor. Şovenizm hiç bir halkın çıkarıyla uyuşmaz. Halkının çıkarını savunan her güç, her örgüt şovenizme karşı çıkmalıdır.

TUDEH'Lİ YOLDAŞLARIMIZIN YANIBAŞINDAYIZ

TUDEH 1. Sekreteri Nurettin Kiyanuri işkenceler ve verilen ilaçlar sonucu beyin sarsıntısı geçirdi , sağ yanına felç indi. Politik Büro üyesi Hasan Hüseyntor öldürüldü. Parti'nin 3000' e yakın üye ve yandaşı ölüm tehdidiyle zindanlarda tutuluyor,yakalanamayan komünistler ölümle cezalandırılmak için köşe bucak aranıyor.

İran halkının bu en yurtsever evlatlarına Savak kalıntılarıyla işbirliği içinde saldıranlar, İran emekçi halkından da yüz çevirmiş oluyorlar. Komünist avına çıkan, Komünist Partisi'ni yoketmeye kalkışan hiçbir yönetim ülkesinin sorunlarını çözemedi,çözemez.Ulusal çıkarlarını ve bağımsızlığını savunamadı, savunamaz. TUDEH'e yöneltilen her saldırıyla da, İranı'ı yeniden hegemonyaları altına alma peşindeki emperyalistler sevinç nağraları atıyorlar.

Türkiye halkının çıkarları demokratik, bağımsız ve komşularıyla dost bir İran'dan yanadır. TUDEH'e, yöneticilerine, üye ve yandaşlarına yönelik saldırılar Türkiye halkının çıkarlarına da yöneliktir. TUDEH ile dayanışma tüm yurtseverlerin görevidir.

Maden-İş üyeleri, Metal işkolunda çalışan tüm işçiler! DİSK,Türk-İş ve bağımsız sendikalara üye ve sendikasız İşçiler!

...Tüm olanaklarla hangi sendikaya bağlı olursa olsun işyerleri arasında, en başta Türk-İş üyeleri ile tabandan birliğin örülmesi sürdürülmelidir.

DİSK'in açılması, yöneticilerinin ve çalışmalarının serbest bırakılması için, yurt dışındaki DİSK yönetici ve üyelerinin ülkeye dönebilmesi için, DİSK ve bağlı işkolu sendikaları hakkında tüm mahkeme ve koğuşturmalara son verilmesi için mücadele yükseltilmelidir. İşyerlerindeki birlik ve örgütlülük korunup pekiştirilmelidir.

Türk-İş'de ve çalışabilen bağımsız sendikalardaki kardeşlerimizle diyalog ve güçbirliği artırılmalıdır.

Türk-İş'de işçi düşmanlarının, tekellerin, cuntanın hesaplarına karşı durmak, onları bozguna uğratmak sınıfsal bir görevdir. Önümüzdeki 6 ayda yeniden yapılandırılacak olan Türk-İş'de işçi düşmanlarına karşı mücadeleye her yolla omuz verilmelidir.

İşçiler, kardeşler,

Birleşik, örgütlü halk yenilmez! Bunu 15-16 Haziran'ın 13. yıldönümünde daha iyi anlıyoruz. 13 yıl önce birleştik, savaştık ve yendik.

Şimdi de böyle yapacağız! BİRLEŞECEĞİZ, SAVAŞACAĞIZ ve bu halk düşmanı, işçi düşmanı cuntayı yeneceğiz. Yasalarını da, anayasasını da yırtıp atacağız.

Gene 1 Mayıs alanlarını, grev meydanlarını dolduracağız!

Son sözü, biz işçiler söyleyeceğiz!

T. Maden-İş Sendikası Yürütme Kurulu'nun 15-16 Haziran'ın yıldönümünde çıkardığı çağrı.

RSDİP'NİN II. KONGRESİNİN 80. YILDÖNÜMÜNDE

Leninist yeni tip parti öğretisi ve TKP

● N. GÜREL

Tüm dünya komünistleri Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) II. Kongresinin 80. yıldönümünü kutluyorlar. Bu kutlama, önüne yeni bir atılım gerçekleştirme hedefini koymuş olan TKP açısından özel bir önem taşıyor.

Söz konusu olan, yeni tip proletarya partisinin tarih sahnesine çıkmasının 80. yıldönümüdür. 30 Temmuz 1903'de açılan RSDİP'in II. Kongresi, Çarlık Rusya'sındaki devrimci Marksist örgütlerin, V.I. Lenin'in geliştirdiği ideolojik, politik ve örgütsel ilkeler temelinde birleşmeleri sürecini tamamladı. Bolşevizm bu kongreyle 20. yüzyılın toplumsal yaşamına girdi. Bu kongre SBKP'nin kuruluş kongresidir.

Çalışmalarına önce illegal olarak Brüksel'de başlayan, sonra güvenlik nedeniyle Londra'da sürdürüp tamamlayan RSDİP'nin II. kongresi, bir anlamda da tüm komünist partilerinin kuruluş kongresidir. Lenin'in geliştirdiği yeni tip proletarya partisi öğretisi, 20. yüzyılda, bugün sayıları 100'ü bulan tüm komünist partilerinin kurulmasına ve gelişmelerine temel olmuştur.

Yeni tip proletarya partisinin 20. yüzyılın başında ortaya çıkması bir rastlantı değil, bir zorunluluğun sonucuydu.

Zorunluluk ve II. Kongre

Yüzyılın başında kapitalizm emperyalist aşamaya girmiş, bu aşamada kapitalizmin tüm ekonomik ve sosyal çelişkileri ortaya serilmişti. Bu çelişkiler en keskin biçimde Çarlık Rusya'sında ortaya çıkıyordu. Rusya dünya devrimci hareketinin merkezi durumuna gelmişti. RSDİP'nin II. kongresi toplandığında, işçi sınıfının savaşımı yeni bir yükselişe girmenin arifesindeydi. Emekçi köylülüğün hareketi de yükseliyordu. O yıllarda Marksizm Rusya'da geniş çapta yayılmıştı. İşçi sınıfı hareketinin bilimsel sosyalizmle birleştirilmesi görevi, devrimci bir proletarya partisinin yaratılmasını nesnel olarak zorunlu kılıyordu.

Aynı yıllarda II. Enternasyonal partileri devrimci eyleme yetenekli olmadıklarını ortaya koymuşlardı. Bu partiler işçi hareketinin burjuvaziye karşı savaşımda bir çok ekonomik ve politik haklar elde etmesine öncülük etmişler, geniş savaşım deneyleri kazanmışlardı. Ne ki, Paris Komünü'nü izleyen dönemde kapitalizmin görece barışçıl koşullarda gelişmekte olmasının etkisiyle, oportünizme saplanmışlar, özellikle 1895'de Engels'in ölümünden sonra, proletaryanın, toplumsal gelişmenin nesnel yasallıklarından aldığı tarihsel misyonunu yerine getirmesine öncülük edemez bir duruma gelmişlerdi. Şimdi, kapitalizmin bu görece barışçıl gelişme dönemi sone ererken, yeni türden devrimci bir parti yaratılması, yalnızca Rus proletaryasının değil, uluslararası proletaryanın ivedi bir gereksinimi olmuştu.

Ne ki, böylesi bir partinin ortaya çıkması Lenin'in dev teorik ve pratik çalışmalarından ayrı düşünülemez. Lenin, Marks ve Engels'in öğretilerini geliştirerek, onu emperyalizm ve proleter devrimler çağının koşullarına uygulayarak bu tarihsel zorunluluğun aşılmasına öncülük etti.

Lenin'in 1895'de kurduğu "İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Savaşım Birliği" adlı örgüt yeni tip devrimci proletarya partisinin çekirdeği oldu. Lenin daha sonra çıkardığı "Iskra" gazetesi ile tüm Rusya çapındaki devrimci Marksist grupların birleşmesinin temellerini attı. 1898'de kurulmuş olan RSDİP'nin bütünsel, merkezileşmiş bir parti durumuna gelmesini hazırladı. Parti programının devrimci Marksist ruhta hazırlanmasına öncülük ederek Lenin, yeni tip partinin ideolojik-politik temellerini attı.

Lenin'in ve yandaşlarının bu çalışmaları RSDİP'nin ikinci Kongresinde ürünlerini verdi. Kongre devrimci Marksizm ile oportünizmin keskin savaşımına sahne oldu. Parti programı kongrede, ekonomistlerin, Bund'çuların, Yujni Raboçi grubunun ideolojik-politik oportünizmine karşı Lenin'in savunduğu biçimde kabul edildi. Bu devrimci program, asgari hedef olarak demokratik bir cumhuriyetin kurulmasını, azami hedef olarak da proletarya diktatörlüğünün kurulmasını öngörüyordu. Bu, tarihteki proletarya diktatörlüğünü programatik hedef yapan ilk işçi sınıfı partisi programıydı. Program aynı zamanda proletarya enternasyonalizmini parti eyleminin temeli kabul ediyordu. Bolşevikler Rus proletaryasını Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ne bu programla götürdüler.

Kongrede programın kabul edilmesinden sonra parti tüzüğünün görüşülmesine geçildi. Tüzük konusundaki görüşme sırasında, oportünist blok genişledi. Program konusunda Lenin ve yandaşlarıyla birlikte davranan bir grup Iskra'cı, Lenin'in tüzük önerisine karşı çıktılar. Martov'un başını çektiği bu grup, örgütsel oportünizmi, burjuva-entellektüel parti anlayışını, gevşek, disiplinsiz, eylemsiz bir parti yapısını savunuyordu. Bu grubun öteki oportünistlerle birlikte davranmasıyla parti tüzüğü Lenin'in önerdiği biçimde kabul edilemedi. Ne ki, daha sonra III. Parti Kongresi Nisan 1905'de parti tüzüğünü de Lenin'in proleter anlayışla savunduğu biçimde yeniden düzenledi.

Kongrede Iskra grubunun azınlık bölümünün oportünizmin sıralarına katılması ile, Rus işçi hareketinde Bolşevik ve Menşevik ayırımı ortaya çıktı. Bu tarihten sonra, Rusça çoğunluk sözcüğünden çıkarak, Lenin'cilere Bolşevik ve oportünistlere de azınlık sözcüğünden çıkarak Menşevik dendi.

Tarihsel Sınav

RSDİP Bolşeviklerin öncülüğünde güçlendi, üç devrimde (1905-1907 ve Şubat 1917 burjuva demokratik devrimleri ve Büyük Sosyalist Ekim Devrimi) eşsiz deneyler kazandı. SBKP Ekim Devrimi'nin utkusundan bu yana Sovyet halkının sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda tüm insanlığın en önünde ilerlemesine öncülük ediyor. SBKP bugün gelişmiş sosyalist toplumda sınıfsal doğasını koruyarak tüm halkın partisi durumuna gelmiştir. SBKP MK Genel Sekreteri Y. Andropov'un dediği gibi: "Yüzlerce milyonluk Sovyet halkı eylemleriyle partinin politikasını yaşama geçiriyor".

SBKP'nin illegalite, silahlı ayaklanma, Büyük Anayurt Savaşı gibi en güç koşullarda ve sınıf savaşımının her alanında ve en farklı aşamalarında edindiği zengin teorik ve pratik deneyler, dünya komünist hareketi için eşsiz bir hazine oluyor. SBKP Kongreleri tüm uluslararası komünist harekete ışık tutuyor. SBKP işçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirmesine öncülük ederken kazandığı büyük ve eşsiz başarıları, Lenin'in geliştirdiği yeni tip işçi sınıfı partisi öğretisine her zaman sıkı sıkıya bağlı kalmasına borçludur.

Leninci parti öğretisi, işçi sınıfının tarihsel misyonunu gerçekleştirmesinin teorik temelidir.

80 yıldan bu yana dünyanın çehresini ileriye doğru değiştiren önemli politik, toplumsal değişikliklerin hepsinde, dolaysız ya da dolaylı bir biçimde, Leninci yeni tip partiler önemli rol oynadı, oynuyor. Tarihsel ilerlemenin başını, Marksist-Leninist partilerin öncülüğünde kurulan sosyalizm çekiyor. Dünya barışı en başta sosyalizmin gücüyle korunuyor. Marksist-Leninist partilerin saflarında yer aldıkları ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizmi geriletiyor. Kapitalist ülkelerde Marksist-Leninist partiler bağlaşıklık politikasını yaşama geçirerek, tekellerin egemenliğini zayıflatıyorlar. Yeni tip parti öğretisinin gücü, bu öğretiye göre kurulmuş ve çalışan partilerin tüm toplumu etkileme yeteneği buralarda kanıtlanıyor. Her komünist partisi için bu öğretiye bağlı kalmak, onu yaratıcı biçimde ülkenin ve günün koşullarına uygulamak, geliştirmek, utkuya ulaşmanın zorunlu bir önkoşuludur. Tarihsel deney bunu gösteriyor. Marksizm-Leninizmin karşıtlarının bu öğretinin ideolojik, teorik, politik ve örgütsel temellerini karalamak ve çarpıtmak için her çabaya başvurmaları da bunun bir başka kanıtı oluyor.

Leninci Parti Öğretisi

Lenin'in devrimci parti öğretisinde, işçi hareketini, çağımızın merkezinde duran sınıfın hareketini devrimci Marksizmle birleştirme görevini ifade eden tez ana rolü oynar. Parti, tarihsel işlevini en geniş proleter yığınları ve öteki emekçileri kurtuluş savaşımına seferber edebilmeyi, onları politik olarak yönetebilmeyi, ancak Marksizm-Leninizmle donanmışsa ve bu öğretiyi yaşamın ve devrimci pratiğin gereklerine uygun biçimde yaratıcılıkla geliştirebilirse yerine getirebilir. Parti üyelerinin düşünce ve eylem birliğini sağlamak, yığınlarla bağlanmak ve işçi sınıfının ileri kesiminin pratik faaliyetini yürütmesini sağlamak için partinin ideolojik bir temele gereksinimi vardır. Parti devrimci işçi hareketinin teorik

➔

düşüncesinin odak noktası, hareketin politik yönetim merkezidir. İşçi sınıfı kurtuluş savaşımında önüne çıkan olanakları kendiliğinden kavrayamaz. İşçi hareketi kendiliğinden, salt kendi gücüyle yalnızca sendikal bir bilinç geliştirebilir, bilimsel bir ideoloji oluşturamaz. Sosyalist bilinç işçi hareketine ancak dışardan taşınabilir. İşte bu, işçi sınıfının devrimci, Marksist-Leninist partisinin görevidir. Partinin görevi Marksizm-Leninizmin doğrularını kendi ülkesinin ve devrimci sürecin koşullarına en uygun biçimde uygulamaktır. İdeolojik çalışma tüm parti çalışmasının can damarıdır.

Lenin'in öğretisinde genel devrimci tezler, pratik politika, programatik hedefler ve bunların gerçekleştirilmesinin yöntemleri sıkı sıkıya birbirleriyle bağlıdır ve tam bir politik ideolojik birlik oluştururlar. Bu birlik örgütsel olarak temellendirilmiştir. Parti işçi sınıfının en ileri, bilinçli kesimidir, onun ideolojik birliği, örgütün maddesel birliği üzerinde yükselir. İşçi sınıfının çabalarının toplam ifadesini temsil etmek, tüm emekçileri birleştirmek, onların amaca yönelik faaliyetlerini sağlamak için parti üyelerinin bir ve aynı, bütünsel bir iradeye sahip olması şarttır. Bu ancak sıkı bir örgütsel temelle olanaklıdır.

Sıkı örgütlenme ancak demokratik merkeziyetçilik ilkesine bağlılıkla gerçekleştirilebilir. Demokratik merkeziyetçilik, proleter partinin sosyal ve politik doğasına özgü olan merkeziyetçilik ile ardıcıl demokrasinin karşılıklı organik etkileşimidir. Parti ile parti örgütleri ve üyeleri arasında işçi sınıfının kollektif çıkarını yansıtan çıkar birliği demokratik merkeziyeçiliğin nesnel temelidir. Gönüllülük bunun öznel temeli olur. Örgütlenme, kaynaşma, disiplin, dayanışma, kollektivizm, bunlar işçi sınıfının özellikleridir.

Merkeziyetçilik olmazsa, parti bütünsel bir savaş partisi olamaz, bütünsel bir eylem programı oluşturup gerçekleştiremez, tek tek birbirinden yalıtlanmış örgütlere bölünür, dağılır. Sıkı örgütü, merkeziyetçiliği, herkes için eşit demir disiplini, azınlığın çoğunluğa, alt organların üst organlara bağımlılığını reddetmek, bunlara karşı çıkmak, partiyi bir tartışma klübüne döndürür. Bu örgütsel alanda oportünizmdir ve program ve taktik alandaki oportünizmle ayrılmaz biçimde bağlıdır.

Merkeziyetçilikle parti içi demokrasi birbiriyle bağlıdır. Biri olmadan öteki de işlemez. Parti içi demokrasi, partinin yönetim organlarının seçimle başa gelmesini, bu organların parti üyelerine hesap verme zorunluluğunu ve görevden alınabilirliğini, her parti üyesinin dolaysız ya da temsilcileri aracılığıyla partiyi ilgilendiren tüm sorunlara katılma hakkını şart koşar. İllegal koşullar, demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin uygulanmasını güçleştirir, buna özgül bir biçim verir. Lenin demokrasi öğesinin özünü şöyle dile getirmiştir: "Partinin tüm işleri ya doğrudan ya da temsilcileri aracılığıyla partinin, ayrımsız tümü eşit haklara sahip olan, tüm üyeleri tarafından yönetilir".(Top. Yap. İng. C.11, s.434)

Partinin tüzüğünde ve öteki belgelerinde formüle edilen parti ici yaşamın Leninci yoldaşlık normlarına her parti üyesi ve organının sıkı sıkıya bağlı kalması, partinin öncü rolünü başarıyla yerine getirmesinin vazgeçilmez önkoşuludur. Kapitalizme karşı, yeni bir toplum kurmak için işçi sınıfının, emekçi yığınların devrimci savaşımını yönetebilecek, proleter disipline, ideolojik birlik ve bütünlüğe, eylem birliğine sahip bir örgüt yaratmak ancak böyle olanaklıdır.

Parti yığınlarla sıkı sıkıya bağlanmadan görevlerini yerine getiremez. Lenin'in dediği gibi, "Yığınlara hizmet edebilmek, onların çıkarlarını doğru kavrayıp ifade edebilmek için, ileri kesim, örgüt, tüm eylemini yığınlar içinde yürütmelidir... her adımda yığınlarla bağını koruyup korumadığını, bu bağın canlı bir bağ olup olmadığını dikkatli ve nesnel bir biçimde denetlemelidir" (Top. Yap. İng. C.19, s. 409). Proleter parti işçilerin bilinçli ve örgütlü öncüsüdür. İşçi sınıfının en üst örgüt biçimidir. Parti işçi sınıfının en ileri kesiminden oluşur. Öteki sosyal grupların işçi sınıfının görüş açısını savunan temsilcileri de partide yer alır. Parti öncü rolünü yerine getirebilmek için sosyal tabanını sürekli genişletmek zorundadır. İşçi sınıfı devrimci savaşımda yalnız değildir. Köylülük ve öteki ezilen halk kesimleri onun politik savaşımına katılırlar. İşçi sınıfı, kendisine başka hiçbir sınıf yardım etmese de, kendi ekonomik ve politik savaşımını sürüdürebilir. Ne ki, öteki halk kesimlerinin hiç biri kendi başlarına ardıcıl bir politik savaş yürütme yeteneğinde değillerdir. Onlar ancak tüm ezilenlerin önünde yer alan işçi sınıfıyla birlik içinde olurlarsa savaşım verebilirler. Parti her devrimci hareketi destekler ve kendi sosyalist amaçlarını bir an bile olsun gizlemeden tüm halkı ilgilendiren genel demokratik hedefleri savunur. Ama en geniş yığınları ve onların desteğini kazanmak için her çabayı gösterirken, işçi sınıfını temsil ettiğini, en başta bu sınıfın desteğini kazanmak gerektiğini hiçbir zaman gözden uzak tutmaz. Her zaman işçi sınıfının daha geniş kesimlerini onun öncüsünün düzeyine çıkartmaya çalışır. Öncülük, sözle değil ancak savaşılarak kazanılabilir.

İlkesellik ve esneklik Marksist- Leninist bir partinin belirleyici özellikleridir.

Yeni tip işçi partisinin yönetim faaliyetinin ilkeleri, politik ile örgütsel çalışmanın, teori ile pratiğin, sözle eylemin birliği; partinin genel çizgisinin sürekliliği ile yaşamın getirdiği yeni sorunların formülasyonunun ve çözümünün bağlılığı; yığınlarla bağın güçlendirilmesi, onların çıkarlarının ve ruhsal durumunun çok yönlü dikkate alınması; yönetimin kollektifliği ve herkesin kendine verilen alandaki kişisel sorumluluğu ilkeleri oluşturur. Bu ilkelerin yerine getirilmesi, parti politikasının gerçekleştirilmesi yüksek düzeyde devrimci girişimcilik ve aktiflik gerektirir. Lenin'in dediği gibi, "Her parti üyesinin partiden ve partinin her bir üyesinden sorumlu olduğunu unutmamalıyız" (Top. Yap. İng. C.6, s. 503-504).

Partide devrimci Marksist-Leninist aydınlarla işçi sınıfını karşı karşıya koymak teorik olarak yanlış ve politik olarak zararlıdır. Devrimci aydınlar partide önemli bir rol oynarlar. Aynı zamanda işçi hareketine karşı özel bir sorumlulukları vardır. Lenin, partinin, parti çalışması açısından devrimci aydınlarla aynı düzeyde duran işçi devrimcilerin yetiştirilmesine özel önem vermesi gerektiğini vurgulamıştır. "Uzun bir eğitim dönemini geride bırakmış, özel eğitilmiş, işçi sınıfından gelme devrimcilerden oluşan birliklere sahip olduğumuzda..., dünyanın hiçbir siyasal polisi bu birliklerle başa çıkamayacaktır. Çünkü kendini devrime sınırsız adamış insanlardan gelme bu birlikler en geniş işçi yığınlarının sınırsız güvenini kazanacaklardır"(Ne Yapmalı, Yapıtlar, Alm, c.5, s.490).

Partinin görevi, işçi sınıfının, sonul amacı politik erkin işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi ve sosyalist toplumun örgütlenmesi olan sınıf savaşımını örgütlemek ve yönetmektir. Bu görev ancak, parti içinde fraksiyonculuğa ve sekterliğe olanak tanımamakla, oportünizmin, revizyonizmin ve dogmatizmin her türüne karşı Marksizm-Leninizmi ardıcıl korumak ve geliştirmekle ve proletarya enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlılıkla başarılabilir.

Yeni tür partinin ilkeleri, ayırdedici, özgül yanları SBKP MK tarafından, tarihsel deney ışığında, "RSDİP' nin II. Kongresinin 80. Yılı Üzerine" adlı 5 Nisan 1983 günlü kararda altı madde olarak formüle edildi(Bak: Atılım, Mayıs 1983, s.8).

TKP açısından, tüm bunlara ek olarak, yeni türden işçi sınıfı partisinin temel bir ilkesi de, SBKP'nin ve Sovyetler Birliği'nin tarihsel rolünü doğru kavramak ve buna uygun davranmaktır.

Sosyalizmi, onun teorik ve ideolojik temellerini, Leninizmi, Sovyetler Birliği'ni savunarak komünistler, yalnızca dünya komünist hareketinin geleceğini değil, daha çok tüm insanlığın mutlu geleceğini savunmuş oluyorlar.

İşçi sınıfı partisinin yeni tip parti özelliklerine kavuşması bir seferde gerçekleşecek birşey değildir. Aynı zamanda bu özellikler, bir kez elde edildikten sonra kendiliğinden her zaman için kalacak, yitirilmez özellikler de değildir. Parti bu özellikleri kazanmak, sürekli güçlendirmek ve her yeni aşamada yeniden kazanmak ve korumak için özel bilinçli çaba göstermek zorundadır. Yeni tip parti özellikleri, sınıf düşmanına ve onun işçi hareketi içindeki uzuntılarına karşı aralıksız savaşım içinde kazanılır ve korunur. Partinin savaşım yeteneği böyle güçlenir.

Daha Baştan

TKP 1920'de, daha baştan Lenin'in yeni tip proletarya partisi öğretisini kendine temel alarak kuruldu. Bolşevik partisinin öncülüğünde gerçekleşen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin Türkiye üzerindeki derin etkileri TKP'nin kurulmasını hızlandırdı. Bu yıl 100. doğum yıldönümünü kutladığımız partimizin kurucusu Mustafa Suphi ve daha birçok yöneticisi Bolşevik Partisinin de üyesiydiler. Marksizm-Leninizmi tarihin ilk yeni tip proletarya partisi olan bu partinin sıralarında özümsemişlerdi. TKP, parti yapısını, kurulur kurulmaz üye olduğu Komünist Enternasyonal'in komünist partilerinin bolşevikleştirilmesine ilişkin karar ve yönergelerini uygulayarak güçlendirmiştir.

TKP, uzun yıllar, Türkiye'de işçi sınıfının nesnel varlığının görece zayıflığı koşullarında ve burjuvazinin yoğun kaba ve ince antikomünist baskı ve saldırı taktiklerine karşın, bağımsız varlığını korumayı başarabilmişse, bunda, onun her zaman Leninci parti ilkelerine bağlı kalmak için gösterdiği özel çabalar belirleyici olmuştur.

Partimizin tarihi, bu ilkelerin başarıyla uygulandığı her durumda, partinin daha güçlendiğini, etkinliğinin art-

tığını, yığınlarla bağlandığını, bu ilkelerden her uzaklaşıldığında, her ödün verildiğinde partinin zayıf kaldığını, hatalar yaptığını, kendi içine kapandığını gösteriyor.

Sekterlik, Marksizm-Leninizmi ülke koşullarına yaratıcı uygulamadaki eksiklikler, dogmatizm yığınlarla bağlanmaya gereken önemin verilmemesi, legal olanaklarla illegal çalışmayı birbirine bağlamada sağ ve "sol" yanlışlar, polisin taktiklerine karşı dayanıklı, nitelikli profesyonel devrimci kadrolar yetiştirilmesindeki zayıflıklar, demokratik merkeziyetçiliğin ilkelerinin her eksik uygulanışı partimize büyük zararlar verdi.

Ne ki, TKP, tarihsel gelişme süreci içinde, parti yapısına Leninci ilkeleri egemen kılma çabalarını yükseltme doğrultusundan hiç şaşmadı. Bu ilkelere karşı savaş açanları parti sıralarında barındırmadı. Fraksiyonculuğa izin vermedi, TKP, 12 Eylül'den bu yana cuntanın baskısına karşın artan ideolojik-politik etkinliğini, güçlenen örgüt yapısını bu ilkelere bağlı kalmaya çalışmasına borçludur.

Kuşkusuz partimizin önünde Leninci ilkelerin uygulanmasını güçlendirmek, kalıcılıştırmak, artizanlığa son vermek, parti yapısını nesnel bir güce dönüştürmek için aşılması gereken daha birçok engel vardır. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın, TKP MK'nin Nisan 1983 plenumunda okuduğu Politik Büro raporunda ve TKP'nin Sesi radyosunda yaptığı 1 Mayıs konuşmasında, bu alandaki başlıca görevler tüm parti organ ve örgütlerinin, tüm yoldaşların önüne konmuştur.

Bu görevleri yerine getirmede her yoldaşın, her parti örgütünün, Lenin'in çalışma stilini özümsemeye çalışması gerekiyor: "Leninci çalışma stili, tüm toplumsal süreçlere bilimsel bir yaklaşım, yaratıcılık, yığınlara sürekli bağlılık, yüksek verimlilik, somut ayrıntılara dikkat, daha yüksek ölçütler, biçimciliğin, kırtasiyeciliğin ve gösterişin hiç bir türüne göz yummamak demektir. Bugün gerekli olan tumturaklı sözler değil, işe özen göstermek - tir" (SBKP MK'nin 5 Nisan 1983 günlü kararından).

"Nerede bir komünist varsa, TKP oradadır". Bu belgi yalnızca baskı koşullarında parti bağı geçici olarak kopan komünistin girişimciliğini, savaşımını sürdürmesini öğütlemiyor, aynı zamanda her koşulda komünistin her eylemiyle partiyi, onun politikasını temsil ettiğini, böylesi bir onur ve sorumluluk taşıdığını ifade ediyor.

Onun için, her yoldaş ideolojik ve moral niteliklerini yükseltmeye önem vermelidir. Bu, partinin etkisini ve otoritesini artırır. İdeolojik kesinlik, özverili çaba, dürüstlük ve ilkesellik, yüksek bir sorumluluk duygusu ve her zaman en zor görevde olmaya hazır olma, yığınların çıkarları ile birlikte olma, komünistin bu nitelikleri partiyi yığınlarla bağlar. Lenin'in RSDİP'nin II. Kongresinde dediği gibi, "Parti üyesinin saygınlığını ve önemini her zaman yükseltmeye, daha çok yükseltmeye çalışmalıyız" (Top. Yap. İng. c.6, s.504).

Oportünizme Karşı Savaş

İşçi hareketinin ağır baskı altında olduğu koşullarda, ideolojik-politik alandaki oportünizme olduğu kadar, örgütsel alandaki oportünizme karşı da uyanıklığı artırmak gerekiyor. "Partimizin sağlamlığını, kararlılığını ve arılığını korumak görevimizdir" (Lenin, c.6, s.503-504). İşçi hareketinin sınıf düşmanından yediği her darbe, en önce, yükseliş dönemlerinde işçi sınıfına umut bağlayan küçükburjuva unsurların moralini bozar. Bunların yaygaraları, döneklikleri ya da sessiz sedasız özel yaşamlarına geri çekilmeleri, işçi hareketi üzerinde, parti içinde sınıf düşmanının indirdiği darbelerden daha büyük moral bozucu etki yapar.

Küçükburjuva aydının moral bozukluğu, en önce, onun Leninci parti normlarına karşı çıkışlarını yükseltmesiyle belirir. O, yenilgilerin, yanlışların nedenlerini, bu ilkelere eksik uyulmasında değil, tam tersine ilkelerin kendisinde aramaya başlar. Güç dönemlerde partinin ideolojik-politik birliğini sağlamada, partinin daralan güçlerini üstün bir politik etkinlik kazanabilecek biçimde örgütlü ve bilinçli seferber etmede kilit rol oynayan parti disiplinine karşı "demokrasi" talebi hemen yükseliverir. "Oportünist iddiaları ve anarşist lafazanlığı açığa çıkan aydın bireyciliğine bütün proleter örgütü ve disiplini kölelik gibi" görünür (V. I. Lenin, Bir adım İleri, İki Adım Geri, Sol Yayınları, Ankara, 1976, s. 188).

Niçin? Lenin aynı yapıtında bu soruya şöyle yanıt veriyor: "Bazılarına bir gulyabani gibi görünen fabrika, kapitalist birlikte çalışmanın en yüksek aşamasını temsil eder. Bu birlikte çalışma proletaryayı birleştirmiş ve disiplinli hale getirmiştir. Ona örgütlenmeyi öğretmiş ve onu çalışan ve sömürülen nüfusun en başında bir yere koymuştur. Ve proletaryanın ideolojisi olan Marksizm, kaypak aydınlara, sömürü aracı olarak fabrika (disiplin açlık korkusuna dayandırılmıştır) ile örgüt aracı olarak fabrika (disiplin, teknik bakımdan üstün derecede gelişmiş üretim biçiminin koşulları tarafından birleştirilen ortak çalışmaya dayandırılmıştır) arasındaki farkı ayırmayı öğretmiştir ve öğretiyor. Burjuva aydınlarına çok güç gelen disiplin ve örgüt bu fabrika eğitimi sayesinde proletarya tarafından çok kolay kazanılmıştır. Bu okuldan ölüm derecesinde korku duymak ve onun örgütleyici bir unsur olarak önemini kavrayamamak, küçükburjuva yaşantısını yansıtan ve bir çeşit anarşizme yolaçan bir düşünce biçimi niteliğidir" (agy. s,228).

Yürükoğlu adlı aydınla dört yıllık bir aradan sonra onunla aynı görüşte olduğunu keşfediveren. H. Erdal adlı yarı-aydının "kendi aralarındaki karşılıklı hesapları unutup, birbirlerinin kollarında ağlaşıp, Leninizme karşı isyan bayrağını açmaları"nın (agy s.245), TKP'nin politikasına, yönetimine ve tarihine karşı saldırıya geçmelerinin altında yatan, son çözümlemede, onların ideolojik-politik görüşlerinden çok, küçükburjuva aydın, kariyerist yapılarıdır. "İşçinin Sesi" grubu çevresinde yalnızca aydın kökenli [illegible]cuların birleşmesi hiç de bir raslantı değildir. "Hafif salaklıklara ve Oblomov'un ev terliklerine alışkın olanlara resmi tüzükler, dar, sınırlayıcı, sıkıcı, yavan ve bürokratik bir kölelik boyunduruğu, serbest ideolojik mücadele 'sürecine' vurulmuş bir zincir olarak görünür" (agy s. 229).

Elbette "İşçinin Sesi" yazarları, Leninci parti normlarına karşı isyanlarını, Martov'lar gibi açık sözle dile getirmiyorlar. Uluslararası komünist hareketin, Marksizm-Leninizmin 80 yıllık utkan gelişme süreci, onları, bu isyanlarını "derin" ideolojik-politik gevezeliklerin ardına saklamaya itiyor. Ama tüm lafazanlıkları, gene de menşevik konumlarını gizlemeye yetmiyor. Lenin'in Menşevikler için söylediği aşağıdaki sözler, "İşçinin Sesi"ne nasıl da uyuyor: "Disiplinden bu nefret edişle, bugün genellikle bütün oportünistlerin ve özellikle azınlığımızın bütün yazılarında kendini gösteren, sürekli olarak haksızlığı uğradığına ilişkin kusurlar bulma arasında yakın bir psikolojik bağ vardır. Onlar, mağdur edilmiş, ezilmiş, kovulmuş, tedirgin edilmiş hırpalanmışlardır". Menşeviklerin, "bir çeşit haksızlık duygusunun acısını çekenlerden, şu ya da bu tarihte, şu ya da bu vesileyle devrimci sosyal demokratlar tarafından gücendirilen kişilerden meydana geldiğini" söyleyen Lenin, bu "gücendirme"nin oportünizme karşı Bolşeviklerin savaşımının siyasal sonucundan başka birşey olmadığını belirtiyor (agy s. 244-245).

TKP, Lenin'in girişimiyle RKP (B)'in 1921'deki X. Kongresinde kabul edilen "parti üyeliği ile fraksiyon faaliyeti bağdaşmaz" ilkesine sıkı sıkıya bağlıdır. TKP içinde fraksiyonculuk yapmalarına izin verilmediği için şimdi "İşçinin Sesi"nde ağlaşarak kucaklaşanlar, kendilerine yapılan "haksızlıklar"dan yalnız TKP'yi değil, SBKP'yi de sorumlu tuttukları için, bir yandan antisovyetizme hız veriyorlar, bir yandan da TKP'nin mevcut parti örgütlerine ve kadrolarına dayanarak yapacağı V. Kongresi'ni daha şimdiden gözden düşürmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Bu çabalarında haklıdırlar, çünkü V. Kongre TKP'nin yeni atılım'ının bir taçlanışı olacaktır. Lenin'in dediği gibi: "Yeni bir parti kongresi bile, 'seçkin kafalara' göre korkunç ve iğrenç olan bir köle kurumu" olacaktır. Çünkü bu kurum "parti ünvanını kullanmaya karşı olmayan, ama kendilerinin ünvanlarının parti çıkarları ve iradesiyle bağdaşmayacağını bilenler için gerçekten korkunçtur" (agy s.188).

"İşçinin Sesi"nin Lenincıliğinin ne denli düzmece olduğunu, Leninci parti öğretisinden söz eden bir yazıda görmek olanaklıdır.

Bilindiği gibi, F. Almanya'da yayınlanmakta olan "Demokrat Türkiye" adlı aylık dergide, bir köşe yazarı, son aylarda Leninci parti öğretisine dolaylı saldırılar yönelten yazılar yazıyor. Aybar oportünizminin gevşek, disiplinsiz, anti-Leninist parti anlayışından da esinlenen bu yazar, "klasik komünist partisi modeli"ni reddediyor ve sözde komünist görünümlü oportünist bir parti kurulması çağrısı yapıyor. Görünen o ki, kimi "sol" radikal akımlar, 1970'den bu yana onlarca kez yaptıkları gibi önlerine gene "partileşme hedefi" koyuyorlar. Cunta döneminde uğranılan yenilgilerden gene aynı yanlış ders çıkarılıyor. "Parti yoktu da ondan oldu" deniliyor. "Parti yok" yolundaki yanlış saptama, zorunlu olarak, TKP'nin parti ilkelerinden farklı, Leninci olmayan "parti modelleri" aramaya yol açıyor. "Partileşme hedefi", komünist örgütlenme anlayışına karşı çıkmaya dönüşüyor. Oysa artık sayılarını saymanın bile zorlaştığı sözde "komünist" partilerinin arasına yenilerinin eklenmesinin ne Türkiye devrimci hareketine, ne de böylesi girişimlere başvuracaklara kazandıracağı birşey yoktur. Biz, burada, sözkonusu akımları "proletarya partisi kurma" vb. gibi boş düşlerden vazgeçmeye ve TKP ile, öteki sol güçlerle

→

LENİN KÖŞESİ

Bir adım ileri, iki adım geri... Bireylerin yaşamında, ulusların tarihinde ve partilerin gelişmesinde böyle şeyler olur. Ama bir an için bile olsun, devrimci sosyal-demokrasinin ilkelerinin proletarya örgütünün ve parti disiplininin kaçınılmaz ve tam zaferinden kuşkulanmak en canice korkaklık olacaktır. Daha şimdiden çok şey kazanmış bulunuyoruz ve tersliklerden umutsuzluğa kapılmayarak, savaşı sürdürmeliyiz, sebatla, yaygaracı çevrenin darkafalı yöntemlerini küçük görerek, bütün Rus sosyal-demokratlarını birbirine bağlayan, güçlükle elde edilmiş tek parti bağını korumak için elimizden gelen her şeyi yaparak, bütün parti üyelerinin ve özellikle işçilerin, parti üyelerinin görevlerini, ikinci parti kongresindeki mücadeleyi, ayrılığımızın bütün nedenlerini ve bütün aşamalarını, program ve taktik alanlarında olduğu gibi, örgütlenme alanında da burjuva psikolojisine çaresizce teslim olan, burjuva demokrasinin görüşlerini eleştirisiz kabullenen ve proletaryanın sınıf mücadelesi silahını körelten oportünizmin kesinlikle felaket getireceğini, tam ve bilinçli bir biçimde anlamalarını ısrarlı ve sistemli bir çalışma ile sağlamaya çalışarak savaşı sürdürmeliyiz.

İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet kuralı ile birbirinden ayrı düşmüş, sermaye için cebri emekle beli bükülmüş, sürekli olarak yoksulluğun, vahşetin ve bozulmuşluğun "derin çukurlarına" itilmiş olan proletarya, ancak çalışan milyonlarca insanı bir işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddi örgüt birliğinden kuvvet alan Marksizm ilkeleri üzerindeki ideolojik birliği ile kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir. Ne yaşını doldurmuş Rus otokrasi yönetimi, ne de gittikçe ihtiyarlayan uluslararası sermaye bu orduya dayanabilir. Bütün zikzaklara ve geriye atılan adımlara karşın, bugünkü sosyal-demokrasinin jirondenlerinin oportünist lafebeliğine karşın, gerileyen grup anlayışının kendi yüksekliğine kendini inandırmasına karşın,entellektüel anarşizmin yaygarasına ve cicili bicili gösterişine karşın, proletarya ordusu, gittikçe daha sağlam bir biçimde saflarını sıklaştıracaktır. (V.İ.Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" s.255, Sol Yayınları, Ankara 1976)

eylem birliğini geliştirmeye, güçlendirmeye çağırmak istiyoruz. Halkımızın buna gereksinimi var. Geçen, kendi açılarından boşuna geçen, on yıldan ders çıkarmak gerekiyor.

Ne ki "İşçinin Sesi" de, sözkonusu yazara karşı çıkıyor. Üstelik bunu yaparken Leninci parti öğretisini savunduğunu ileri sürüyor. Ama o, pragmatik amaçlarla, söz konusu çarpık görüşleri, savunucularının sınıfsal yapılarıyla ve antikomünizmin, antisovyetizmin etkisi altında olmalarıyla değil, tam tersine şöyle açıklıyor: "Söz konusu savaşkan akım, dünya sosyalist sisteminin eksikliklerinin, hatalarının, yer yer yakışıksız uygulamalarının ve dünya komünist hareketinin ideolojiyi siyasal beklentilere kurban eden tutumlarının, komünist partilerinin hiçbirinin bugün kapitalist ülkelerde devrimlere hazır olmayışının derin olumsuz etkisi altındadır" (İşçinin Sesi s. 299, s.14). "Savaşkan akım"a yaltaklanmak amacıyla, dünyadaki tüm komünist partilerini bir kalemde silip atan "İşçinin Sesi" işte Leninci parti öğretisini böyle "savunuyor". Leninizmin dünyada kendi kafasından başka hiçbir yerde kalmadığını,öldüğünü öne sürenler, açıktır ki, yalnızca onu gerçekten öldürme düşleri görenlere hizmet ediyorlar. Leninci komünist partilerini böylesine gözden düşürme çabaları, yalnızca sol hareket içinde anti-Leninist akımların tüm faaliyetlerini meşrulaştırma çabasından, bilinçli bir antikomünizmden başka birşey değildir.

Önemli olan

Ama önemli olan şudur: Türkiye sol hareketinde 12 Eylül'den bu yana Marksizm-Leninizmin etkilerinin daha da arttığına tanık oluyoruz. Birçok akım 12 Eylül döneminin derslerini çıkarmaya çalışıyor. Bu akımların yandaşları içinde Marksizm-Leninizme yaklaşanların sayısı artıyor. Bu olumlu ve sevindirici gelişme, yoldaşlarımızın öteki sol akımlara karşı ilkeli ve esnek tutumda daha da yetkinleşmelerini gerekli kılıyor. Eğer her gün artan sayıda dürüst insan kendisinin Marksist-Leninist olduğunu öne sürüyorsa, bu, yalnızca bize, onları Marksizm-Leninizme gerçekten kazanmak için ek olanaklar veriyor. Eğer biz Marksizm-Leninizmin ilkelerini, doğrularını gerçekten ardıcıl ve ilkesel, ödünsüz savunursak, bu kesimlerle yapıcı bir diyalog sürdürebilirsek, partimizi, onun politikasını ve reel sosyalizmi onlara olduğu gibi tanıtabilirsek, eski sekter yanlışlarımızdan dersler çıkarırsak bunu başarabiliriz. Çünkü Marksizm-Leninizm tek doğru öğretidir. O, sömürü ve baskı düzeninin sürmesinden çıkarı olmayan herkesin kavrayabileceği kadar duru ve yalındır.

Marksizm-Leninizmin Kürt ulusal hareketi içindeki etkinliği de artmıştır. Örneğin "Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi" adlı örgütün programında "partinin ideolojisi, amaçları, örgütlenme ve savaşım biçimleri işçi sınıfınındır" deniyor. Kürt ulusal hareketi içinde reel sosyalizme karşı olumlu bir tutum alan güçlerin sayısı artıyor. Bu koşullarda bu akımlara, Leninci parti öğretisinin, Bund'culuğa karşı, bir ülkede proleterlerin ve komünistlerin ulusal kökenlerine göre ayrı sınıf örgütlerinde ya da federatif anlaşıya göre örgütlenmesini savunan yanlış görüşlere karşı savaşım içinde oluştuğunu gösterebilmek çok daha olanaklıdır.

Biz, dürüst bir inançla Marksizm-Leninizmi, proletarya enternasyonalizmini savunduğunu söyleyen güçlerin, Türk ve Kürt güçlerin, ayrı örgütlere bölünmesini doğru bulmuyoruz. Böylesi bölünmelerin sona ermesi için ilkesel ve esnek tutumumuzu, ideolojik savaşımımızı ve eylem birliği politikamızı uygulamayı sürdüreceğiz.

TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu yoldaşın 1 Mayıs konuşmasında vurguladığı gibi: "Partimizle, onun işçi sınıfımızın ve uluslararası komünist hareketin sıralarındaki saygınlığıyla haklı bir gurur duyuyoruz. Ama kendini beğenmişliğin de amansız düşmanı olmalıyız. Kendine güvenen devrimci, boş yere övünmeyen, iş yapan kişidir" (Atılım, Mayıs 1983, s.7).

Leninizmin Türkiye'deki etkinliği artıyor. Bu güç koşullarda savaşan partimizin buna belirleyici katkısı oluyor. Gücümüzü artıracak olan Leninci parti öğretisine bağlılıktır.

"Parti, sınıfın politik bakımdan bilinçli, ileri kesimi onun öncüsüdür.Bu öncünün gücü üyelerinin sayısının on katı,yüz katıdır,yüz katından da fazladır.Bu olanaklı mıdır? Yüzlerin gücü binlerin gücünden daha çok olabilir mi?

Olabilir! Eğer yüzler örgütlüyseler olur. Örgüt, gücü on kat arttırır". (Lenin, Top. Yapk. İng. c. 19, s.406)

Haydi yoldaşlar, bolşevizmin 80. yıldönümünü,Türkiye işçi sınıfının yeni tip partisi Türkiye Komünist Partisi'ni, örgütümüzü daha güçlendirerek kutlamak için tüm olanaklarımızı seferber edelim! Yeni başarılara doğru ileri! Marksizm-Leninizm yolumuzu aydınlatıyor. Gelecek yeni tip partinindir! ■

Barışı ve yaşamı...

Başı 1. sayfada

ları, dünya barış güçleri için somut bir eylem programı oluşturuyor.

Prag dünya barış formuna Türkiye barış ve demokrasi güçleri ortak bir delegasyonla katıldılar. ABD ve NATO'nun "Macera Ekspresi" ile savaş kışkırtıcılığına ve hazırlıklarına yataklık eden cuntanın 30 yıla kadar hapis cezaları biçmeye çalıştığı Barış Komitesi yöneticilerinin onurlu yeri boş bırakılmadı. Amerikancı cuntanın "vatan haini" ilan ettiği ülkemiz barış ve demokrasi güçlerinin, ilerici halk hareketinin sürgündeki yöneticileri ve Avrupa'daki Türkiye'li işçilerimizin örgütlerinin temsilcileri, Prag'da barışsever işçi sınıfımızın, halkımızın Türk ve Kürt yurtseverlerinin sesini dünya barış güçlerinin sesine kattılar. Dünya barış güçlerini, ülkemizdeki barış ve demokrasi güçleriyle, halkımızın barış ve demokrasi savaşımıyla dayanışmayı yükseltmeye çağırdılar. Türkiye delegasyonunundan Behice Boran, barış forumunun prezidyumunda yer aldı.

Prag Dünya Barış Forumu, ülkemiz ilerici güçlerinin birlik ve savaşımına katkıda bulundu. Bu foruma katılan Türkiye delegasyonu, barış ve demokrasinin en kararlı savunucusu olan ülkemiz sol güçlerinin önemli bir bölümünü temsil ediyordu. Bu, dosta düşmana şunu somutça gösterdi: Ülkemiz sol güçleri, Kürt, Türk barış ve demokrasi güçleri, aralarındaki ikincil ayrılıkları bir yana bırakarak, en önemli sorunlar çevresinde birlikte davranabiliyorlar.

Şimdi görev, Prag barış forumunda çizilen barış programını ülkemiz somut koşullarında yaşama geçirebilmek için bu birliği ortak savaş içinde daha da pekiştirmek ve genişletmektir. Prag'da 132 ülkeden, çok çeşitli politik görüş ve ideolojiden 1843 örgütün en önemli, yakıcı ortak hedefler için sağlayabildiği birlik, çıkardığı ortak ses, bize örnek olacaktır.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın, Prag forumuna yolladığı mesajda belirttiği gibi, TKP bu forumda alınan kararları yaşama geçirmek için tüm gücünü seferber edecektir.

Onüç yıl önce

Zeki TİRELİ

Geçtiğimiz günlerde 15-16 Haziran'ın onüçüncü yılını kutladık. Neydi 15-16 Haziran? O günleri yaşamamış birçok genç kadro ve militan işçi bu soruya doğru bir yanıt verebiliyor mu? Türkiye işçi hareketi 15-16 Haziran'dan çıkan ana dersi özümseyebildi mi? Bu dersi bilince çıkarmak, işçi hareketinin önümüzdeki dönemin savaşımlarına doğru biçimde hazırlanabilmesi için zorunludur.

15-16 Haziran 1970 günlerinde İstanbul ve Kocaeli'nde gerçekleşen yığınsal işçi eylemleri, militanlık düzeyi ve etkileri açısından işçi hareketimizin tarihindeki en ileri eylemlerdi. Eylemin bu niteliği nereden geliyordu? Ve nasıl oldu da bu dev militan çıkış üçüncü gününde soluksuz kalıp, sönüverdi?

Bu sorulara doğru bir yanıt bulabilmek için o iki gün içinde olup bitenlerden çok, 1970 yılındaki sosyal-ekonomik ve sosyal politik koşullara bakmak gerekiyor.

En demokratik iki gün

1960'lı yıllarda hızlanan kapitalist gelişme ve emperyalizmin Türkiye'ye taşıdığı tekelleşme, artan bağımlılık, bağımlı ve geri kapitalist ekonomideki oransızlıkları daha da derinleştirmişti. Artık oluşup güçlenen tekeller politik erk üzerinde daha çok söz istiyorlardı. Egemen güçler içindeki çelişkiler derinleşmişti. Ekonomi bunalım içindeydi. Öyle ki, daha sonra, Ağustos 1970'de 1958'den sonra Cumhuriyet tarihindeki ikinci büyük devaluasyon yapıldı. 1960'larda kurulan montaj "sanayi"sinin faturasını Türkiye emperyalizme, TL'nı bir gecede % 66 devalüe ederek ödemek zorunda kaldı.

1970'de erkte Adalet Partisi vardı. Ne ki, aynı yıl içinde bu parti bölündü, DP ve Milli Nizam Partisi ortaya çıktı. AP, ancak satın aldığı iki-üç milletvekilinin oyu ile mecliste güç bela güvenoyu alabildi. Burjuvazi içindeki çelişkiler CHP sıralarına İnönü-Ecevit kamplaşması biçiminde yansıyordu. Ordu içinde derin bölünmeler ortaya çıkmıştı. 27 Mayıs'a bağlanan umutların boş çıktığını gören yurtsever kesimler hareketleniyordu. Öyle koşullar oluşmuştu ki, egemen güçler TRT yayınları üzerinde bile denetim kuramıyorlardı.

Bu derin politik bunalım 1968'den bu yana ülkenin çeşitli bölgelerinde çeşitli katmanların yığınsal eylemlerinin (büyük ölçüde kendiliğinden bir nitelikte de olsa) geliştiği koşullarda yer alıyordu: Yerel işçi direnişleri, fabrika işgalleri, geniş antiemperyalist, demokratik gençlik hareketi, köylülük içinde toprak işgalleri, küçük üretici mitingleri, Kürdistan'da ilk Doğu Mitingleri, öğretmen, teknik eleman boykotları, Yargıtay Yürüyüşleri, genç subayların çıkışları... Yığınlar içinde "Bu bozuk düzen degişmelidir" görüşü yaygınlaşıyordu. Demokratik yığın örgütleri güçleniyordu. Antiemperyalist hareket Türkiye'deki ABD egemenliğini zayıflatıyordu. Uluslararası alanda yumuşama güçleniyordu.

15-16 Haziran eylemi işte böyle bir ortamda çakan ani bir şimşek oldu. DİSK'in girişimi üzerine İstanbul ve Kocaeli'nde 100 bini aşkın işçi, AP hükümetinin sendikal haklara yönelik saldırısına karşı eyleme geçti. İki gün boyunca işçi yığınları sel gibi aktı. Polis çaresiz kaldı. İşçiler önlerindeki her engeli aşıp geçiyorlardı. Ordu birlikleri felce uğradı, işçilere karşı direniş gösteremedi, İstanbul ve İzmit kentleri tarihlerinin en demokratik iki gününü yaşadılar. Bu, devrimci bir durumun ilk habercisiydi.

Ne ki, 17 Haziran günü ortalık süt liman oluvermişti. 16 Haziran gecesi ilan edilen sıkıyönetimle ve sonra sendikal yasalarda değişiklik yapılmasından vazgeçilmesi ile egemen güçler, baskı ve ödün taktiğiyle kısa sürede hareketi söndürmeyi başardılar.

Nesnel koşullar bu denli elverişli iken, hareket niçin daha da yükselmedi, tam tersine dağılıverdi? Bunu, yalnızca egemen güçlerin baskı ve ödün taktiğiyle açıklamak doğru olmaz.

Temel zayıflık

Eylemin temel zayıflığı sübjektif donanımındaydı. Kendiliğinden bir nitelik taşıyordu. Politik önderlikten, açık politik belgilerden yoksundu. Bir yasa değişikliğine karşıydı ama somut bir politik hedefe yönelmiyordu. Tüm öteki hoşnutsuz yığınları yanına çekebilecek, egemen güçlerin bunalımını daha da derinleştirecek, onları manevra yapamaz duruma sokacak bir içeriğe sahip değildi.

Sahip değildi, çünkü TKP 1970'de çok güçsüzdü. Aybar oportünizmi ve parlamentarizm, "sol" sekter eğilimler TİP'i güçten düşürmüştü. İlerici, sol hareket içinde eylem birliği görüşü güçsüzdü.

Öteyandan Maoculuk, "sol"akımlar ilerici gençiliğin birliğini bozmuştu. Ordu içindeki geniş, etkin yurtsever kesimler yığınlarla birlikte savaşarak değil, çıkmaz bir yoldan, darbecilik yoluyla amaçlarına ulaşmak peşindeydiler. CHP içindeki ilerici kesimler yığın eylemlerinden korkuya kapılıyorlardı.

Bu koşullarda Demirel hükümetinin işin üstesinden gelmesi güç olmadı. Devrimci durumun olgunlaşması önlendi. Ne ki, bunalım sürüyordu ve ancak 12 Mart'dan sonra güçler ilişkisinde zorbalıkla gericilikten yana önemli bir değişiklik sağlanarak geçici olarak aşılabildi.

Gene de 15-16 Haziran eylemi Türkiye işçi hareketi ve dolayısıyla tüm toplum üzerinde olumlu, kalıcı etkilerde bulundu. İşçi sınıfına kendine güven aşıladı. İşçi hareketine yüzlerce militan armağan etti. 12 Mart'dan sonra işçi hareketinin yükselmesinin, DİSK'in güçlenmesinin taşıyıcıları en başta bu kadrolar oldu. Eylem TKP'nin 1973 atılımının nesnel temeli oldu. Çok sayıda 15-16 Haziran direnişçisi partiye katıldı, ona güç verdi.

Bugün, egemen güçlerin sıralarında çelişkilerin, politik bunalımın derinleştiği, yığınların hoşnutsuzluğunun arttığı, kendiliğinden yığın eylemlerinin ortaya çıkma olanaklarının olgunlaştığı koşullarda, 15-16 Haziran'dan çıkarılacak ana ders büyük önem taşıyor. Sendikal, ekonomik istemler için yükselecek hareketleri yalnız vargücümüzle desteklemekle, en ön sırasında katılmakla yetinmemek, bu eylemleri somut, açık politik belgilerimize, hedeflerimize kazanmak. Bunun için bugünden en geniş işçi, emekçi yığınlarının güncel istemleri için birleşmesi için çalışmak. Bugünden yığınlar içinde çalışmayı sabırla derinleştirmek, politik gerçekleri açıklama kampanyasına hız vermek. öteki ilerici güçleri eylem birliğine kazanmak. Ordu içindeki yurtsever kesimleri halkın yanına çekmek için her çabayı göstermek. TKP'yi her alanda güçlendirmek.

Haberler

● TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, kurulduğu günden bu yana, 65 yıllık tarihi boyunca ilk kez legal çalışma olanağına kavuşan Arjantin Komünist Partisi'ne bir kutlama mesajı gönderdi. Mesajda şöyle deniyor: "Arjantin komünistlerinin büyük bir ardıcıllıkla yürüttükleri demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme savaşımının bir sonucu olan bu başarınız nedeniyle, Türkiye komünistleri sizleri yürekten kutlar".

Bilindiği gibi, Arjantin Komünist Partisi, legale çıkma ve seçimlere katılma koşulu olan 100 bin imzayı toplamayı başarmış, "Arjantin'in güçlü bir komünist partisine ihtiyacı vardır" belgisi altında yoğun bir çalışma yürütmüştü.

● TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, Portekiz Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Alvaro Cunhal yoldaşa, Portekiz Parlamentosu tarafından Devlet Konseyi üyeliğine seçilmesi nedeniyle bir kutlama mesajı gönderdi. Mesajda "bu gelişmeyi Türkiye Komünist Partisi'nin Portekiz işçi sınıfı ve Portekiz halkı için önemli bir kazanım olarak değerlendirdiğini" bildirdi.

Barış ve yaşam icin nükleer savaşa karşı Prag asamblesi

Prag barış forumunun 26 Hazirandaki genel oturumunda onaylanan "Barış ve Yaşam için, Nükleer Savaşa Karşı" çağrısı:

İnsanlık tarihin yol ayrımında bulunuyor. Yanlış yönde atılacak bir adım dünyayı önü alınmaz bir biçimde nükleer savaşın uçurumuna itebilir.

Silahlanma yarışı, en başta nükleer silahlanma yarışı hiçbir zaman bugünkü kadar tehlikeli bir boyuta ulaşmamıştır. Gerçek şudur ki, silahların sınırlandırılması ve azaltılmasına ilişkin bütün görüşmeler engelleniyor. Yeni silahlanma programları onaylanıyor. Yeni yığınsal kırım silahları planlanmış bulunuyor. Nükleer silahların "kabule değer" olduğu ve "sınırlı" veya "uzatmalı" bir nükleer savaşın yürütülebileceği görüşünü insanlara dayatmaya yönelik çabalar harcanmaktadır.

Dünyanın değişik bölgelerinde, en başta Yakındoğu, Orta Amerika, Güney Afrika, Güneydoğu Asya ve Uzakdoğu'da patlamaya hazır durumlar egemendir. Egemen devletlere karşı saldırılar yapılmaktadır. Değişik ülkeler arasında dıştan askersel çatışmalar kışkırtılmaktadır; böylece halkların politik ve ekonomik bağımsızlığa, ulusal egemenliğe ve toprak bütünlüğüne yönelik çabaları zedelenmekte ve dünya barışı tehlikeye atılmaktadır. Yabancı topraklardaki askersel üsler ağı daha da genişlemektedir.

Özellikle Batı Avrupa'ya yeni nükleer ilk vuruş roketleri yerleştirme planları son derece ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Bu planların gerçekleştirilmesi, nükleer bir çatışma tehlikesinin olağanüstü ölçüde artırılması anlamına gelecektir. Böylesi bir çatışma Avrupa anakarasıyla sınırlı kalamaz ve dünya çapında bir yıkıma yol açar. Avrupa'ya roketlerin yerleştirilmesini önlemek, Avrupa anakarasındaki tüm nükleer silahların azaltılması ve bütün dünyada tüm nükleer silahların tamamıyla ortadan kaldırılması için çalışmak, ivedi bir zorunluktur.

Nükleer savaş tehlikesinin artması karşısında duyduğumuz derin endişeyle ve barışın korunması konusundaki sorumluluğumuzun bilinciyle, bizler, 21 ila 26 Haziran 1983'de Prag'da, Çekoslovakya'nın başkentinde "Barış ve Yaşam İçin Nükleer Savaşa Karşı Dünya Asamblesi" için biraraya geldik. Bizler tüm dünyadan 132 ülkenin vatandaşları, değişik ırk ve ulusların, farklı dünya görüşlerinin, dinlerin ve politik bağlılıkların temsilcileriyiz. Bizler, 1843 ulusal örgütü, sendikayı, barış, kadın, gençlik ve öğrenci hareketini, politik parti ve kiliseyi ve 108 hükümet dışı uluslararası örgütü temsil ediyoruz. Asambleye ayrıca 11 devletlerarası örgüt te katıldı.

İlan ederiz ki:

Nükleer bir savaş, insanlığa karşı en ağır suç olacaktır. Ancak, savaş kaçınılmaz değildir. Nükleer yıkımı önlemek için zaman henüz geç değildir. Kurtuluş insanların elindedir, kararlılıkla barıştan yana çıkan her erkeğin ve her kadının elindedir.

Hükümetlerin somut politikasını barıştan yana etkileyebilecek olan barış uğrundaki yığın hareketi, uluslararası alanda çok büyük bir güç ve çözümleyici bir etkendir.

Bu geniş boyutlu ve en değişik çevrelerden oluşan barış hareketinin gücü, onun ortak eylem yeteneğinde yatmaktadır. Öteki konularda aramızda varolan farklara bakmaksızın, biz, şuna kesinlikle inanıyoruz ki, ortak davamız olan barış ve yaşamı kurtarma ve atom savaşını önlemede, bizi hiçbirşey ayırmamalıdır.

Biz bütün halklara sesleniyoruz: 1983 yılında, silahlanma yarışında tekrar tüm yaşamı tehdit eden yeni bir turun başlamasına ve çatışmanın daha da keskinleşmesine izin vermeyin!

Çabalarımızı, dünya halklarının şu ivedi istemlerini yaşama geçirmek için yoğunlaştıralım:

Avrupa'da yeni roketlere hayır!

Avrupa'da her türden nükleer silahların azaltılması için gerçek görüşmelere evet! Tüm nükleer silah potansiyeli derhal dondurulmalı!

Batıda ya da doğuda, dünyanın her yerinde nükleer silahlara hayır!

Nükleer ve konvansiyonel silahlanma yarışına son!

Nükleer silahlardan arınmış bölgelere evet!

Genel ve tam silahsızlanma için!

Barışçı politik görüşmeler için, askersel çatışmalara karşı!

Dünyadaki tüm kaynaklar barışın ve yaşamın hizmetinde olmalı!

Bütün halklara barış, özgürlük, bağımsızlık ve genlik!

"BARIŞ VE YAŞAM İÇİN, NÜKLEER SAVAŞA KARŞI" DÜNYA BARIŞ ASAMBLESİ'NE H. KUTLU YOLDAŞIN GÖNDERDİĞİ MESAJ

Değerli dostlar, dünya halklarının seçkin temsilcileri!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, Türkiye komünistleri, ülkemiz işçi sınıfı adına, 21-26 Haziran 1983 günlerinde Prag'da toplanan "Barış ve Yaşam İçin Nükleer Savaşa Karşı" dünya barış asamblesini içten duygularla selamlar.

Derin gizlilik ve askersel diktatörlüğün ağır saldırıları altında savaşım yürüten Türkiye Komünist Partisi, Amerikan yönetiminin nükleer çılgınlık planlarının gemlenmesi, NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerinin yerleştirilmesi kararının durdurulması, tüm insanların en temel hakkı olan yaşama hakkının savunulması yolunda alacağınız kararları yaşama geçirmek için tüm gücünü seferber etmeye hazırdır. Partimiz, barış uğruna savaşımın olanaklı olduğu kadar yükseltilmesi ve aktifleştirilmesi yönündeki her çabayı, eşitlik ve eşit güvenlik ilkesi temel alanarak hazırlanan her türlü barış önerisi ve girişimini, bu bağlamda Varşova Antlaşması Örgütü'nün 5 Ocak 1983 deklarasyonunda yer alan barış önerilerini, İsveç hükümetinin Avrupa'da atomsuz bölge oluşturulması önerisini ve Balkanların atomsuz bölge kılınması önerisini yaşama geçirmek yönünde atılacak her adımı vargücüyle destekleyeceğini bildirir.

Türkiye Komünist Partisi, Pentagon'un ve NATO'nun serüvenci planlarında Türkiye'nin bölgede barışı tehdit eden bir gerginlik ocağı, komşu sosyalist ülkelere karşı bir saldırı aracı, Ortadoğu halklarına karşı jandarma yapılması girişimlerini durdurmak için savaşım veriyor. Amerikan yönetimi ve NATO elebaşıları, bu planlarını yürürlüğe koymak için Türkiye'deki gerici askersel diktatörlüğe her türlü desteği veriyorlar. Türkiye Komünist Partisi, bu saldırgan politikanın gereği olarak ülkemizde, Türkiye Barış Komitesi yöneticileri de içinde, tüm barış ve demokrasi güçlerine, tüm yurtseverlere yönelik baskılara karşı dünya barış güçlerini savaşıma çağırıyor. Dünya çapında barış uğruna her kazanım, Türkiye barış ve demokrasi güçleriyle her bir dayanışma eylemi, aynı zamanda bölge ve dünya barışına bir katkı niteliğini taşıyor.

Türkiye Komünist Partisi, dünya barış güçlerinin seçkin temsilcilerinin bu büyük formuna büyük başarılar diler.

21 Haziran 1983

Türkiye Komünist Partisi
MK Genel Sekreteri
Haydar KUTLU

TKP'den Ali Bayır'ın Prag Barış Forumu'nda yaptığı konuşma

Sayın başkan, değerli dostlar, yoldaşlar,

Avrupada güvenlik ve silahsızlanma, birçok delegenin belirttiği gibi, tüm dünyayı ilgilendiren bir sorundur. Özellikle bu sene Amerikan füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesi girişimlerinin Avrupa ve dünya barışı için yarattığı tehlike, bu diyalog toplantısında ele aldığımız ana, hatta baş konudur diyebilirim. ABD ve NATO, Avrupa'ya yeni roket yerleştirmeye yönelik bu barış düşmanı girişimi haklı göstermek için birçok bahane araştırıyorlar. Ben bu bahanelerden birini ele almak ve sergilemek istiyorum. Bildiğiniz gibi, NATO Dışişleri bakanlarının son toplantısında kabul edilen açıklamada, eski bir masal tekrarlandı. Buna göre, NATO üyeleri, demokrasilerinin temeli olan özgürlük ve adaleti korumak istiyorlarmış. Madem böyle bir iddia var, o zaman ben bir NATO üyesi olan benim güzel ülkem Türkiye'de olup bitenlere bu açıdan bakmak isterim. 100 binin üstünde politik tutuklu, yığınsal kovuşturmalar, barbarlık, 3 binin üstünde idam talebi, içlerinde partimiz MK üyesi Deniz yoldaşın da bulunduğu yüzlerce yurtseverin işkenceyle öldürülmesi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının sendikal, meslek, yığın ve demokratik örgütlerinin kapatılması, sendikacıların idamla yargılanması, aralarında genel başkan Mahmut Dikerdem'in de bulunduğu Türkiye Barış Komitesi yöneticilerinin 30 yıla varan ağır hapis cezası istemiyle yargılanmaları, TKP'ne ve öteki ilerici yurtsever güçlere karşı yığınsal davalar, işçi ücretlerinin 1960 düzeyine düşürülmesi, yığınsal iflaslar, ekonominin yenisömürgeci yöntemlere açılması, Türkiye'de yaşayan Kürt halkı üzerinde insanlık dışı ağır baskılar, cuntanın Türk ordusunu Irak topraklarına sürerek uyguladığı kıyım hareketi, binlerce Kürt yurtseverinin öldürülmesi, silah zoruyla kabul ettirilen bir anayasa, cuntanın izniyle kurulan partilerin yine cunta tarafından sorgusuz sualsiz kapatılması, kimin parti kuracağının, kimin seçileceğinin cuntacıların insafına kalmış olması! Yani, Batı Avrupa'ya roketleri, NATO'nun en uslu üyesi Türkiye'deki işte bu "özgürlük ve adaleti" korumak için yerleştirmeye uğraşıyorlar. Gerçekte ülkemizdeki baskılar, Reagan yönetiminin başını çektiği silahlanma politikasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle,Türkiye'ye Pershing-2 füzeleri yerleştirme girişimlerinin yanısıra, ülkemizdeki hava-alanları yeni Amerikan savaş uçaklarına göre genişletiliyor. Eskileri yetmezmiş gib, ABD ile yeni yeni ikili kölelik anlaşmaları yapılıyor. Pentagon planlarına uygun olarak, ülkemiz, komşu sosyalist ülkelere ve Orta Doğu halklarına karşı bir saldırı aracı, bir geçit üssü yapılmak isteniyor. Cuntacı generaller, Amerikan Çevik Güçlerine sağladıkları kolaylık ile bölgemizdeki 19 kardeş halkı tehdit altında tutuyor. Erzurum'daki nükleer silah deposu bir barut fıçısı olarak varlığını sürdürüyor. Amerikan Çevik Güçlerinin de katıldığı Macera Ekspresi-83 adlı NATO manevraları şu sıralarda Türk-Sovyet sınırlarında tahriklerine devam ediyor. Ülkemizdeki askersel diktatörler, Balkanlar'ın nükleer silahlardan arındırılmış bir bölge olmasının önünde de en büyük engeli oluşturuyor. Cuntacılar Ege denizinde komşumuz Yunanistan'a karşı kışkırtıcı, gerginlikleri artırıcı bir politika izliyorlar. Bağımsız Kıbrıs cumhuriyetinin yaklaşık % 40'ı hâlâ Türk ordusunun işgali altındadır. Bir başka tehlikeyi de dikkatinize sunmak istiyorum. Halkımıza süngü zoruyla dayatılan anayasa ile, cuntanın başı Evren tek başına Türkiye'yi savaşa sokma, yabancı askersel güçleri ülkemize çağırma yetkisi aldı. Yine bu anayasa ile, ABD ve NATO egemenliğe ortak edildi. Görüldüğü gibi Türkiye'deki cunta yalnızca NATO'nun Avrupa'ya yeni füze yerleştirme ve askeri harcamaları artırma kararlarını onaylayıp tüm gücüyle uygulayarak detantı tehlikeye düşürmek ve silahsızlanmayı engellemekle kalmıyor. Aynı zamanda NATO ile Yakın Doğu arasında bir köprü rolünü görüyor.

Değerli dostlar, yoldaşlar, bu yılın Nisan ayında toplanan TKP MK Plenumu'nda bu sorunlar ayrıntılarıyla ele alındı ve bir Eylem Programı benimsendi. TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, şunu söyledi: "Amerikan roketlerinin Avrupa'ya yerleştirilmesi önlenemezse, dünyada yeni bir silahlanma turu başlayacak. Bu ise tüm devletler arasında ilişkileri kötüleştirecek, en kötüsü nükleer savaş tehlikesi ciddi olarak artacaktır". Plenumda, daha sonra Türkiye'deki askersel diktatörlüğün sadece Türkiye için değil, Yakın Doğu, Avrupa ve dünya halkları için bir tehlike oluşturduğuna işaret edildi. Biz böylesi baskıcı askersel diktatörlüklerin, Avrupa'da güven yaratıcı önlemlere bir engel oluşturduğu ve buna karşı mücadelenin devletler arası güvenlikli ilişkilere bir katkı olduğuna inanıyoruz.

Değerli dostlar, yoldaşlar! Biz şimdi barış ve silahsızlanma savaşımını çok güç koşullar altında yürütüyoruz. Parti üyelerimiz yurt içinde hapis, işkence ve hatta ölümü göze alarak, barış savaşımının ön sıralarında savaşıyorlar. Biz yurt dışında da bulunduğumuz ülkelerin barış eylemlerine Türkiye'nin diğer barış savaşçılarıyla birlikte, o ülkelerin barış güçleriyle omuz omuza büyük aktiflik içinde katılıyoruz. Avrupa ve dünya barış güçlerinin Türkiye'deki cuntaya karşı bizlerle dayanışmasına büyük bir değer biçiyoruz.

Prag barış forumunda TKP'den Ali Bayır bir konuşma yaptı. Prag barış forumuna katılan Türkiye delegasyonunu oluşturan diğer barış yanlıları ise şöyleydi:

Tektaş Ağaoğlu - TSİP
Dursun Akçam - Gazeteci, yazar
Yaşar Arıkan - DİSK, Hürcam-İş
Cüneyt Başbuğ - Türkiye Barış Komitesi
Behice Boran - TİP Genel Başkanı
KOMKAR temsilcisi
Enis Coşkun - Türkiye Barış Komitesi Genel Sekreteri
"Gerçek" gazetesinden bir temsilci
KOÇ-KAK temsilcisi
Yücel Çubukçu - DİSK,Bank-Sen
Kemal Daysal - DİSK Yürütme Kurulu Üyesi
Gültekin Gazioğlu - TÖB-DER Genel Başkanı
KKDK temsilcisi
Ahmet Kaçmaz - TSİP Genel Başkanı
Kürt Halkevi temsilcisi
Zülal Kılıç - İKD Genel Sekreteri
Cemal Kıral - DİSK, Maden-İş
FİDEF temsilcisi
Birlik Yolu temsilcisi
Murat Tokmak - DİSK, Maden-İş
DİB-FAK temsilcisi

SBKP'nin günümüzdeki...

Başı 16. sayfada

lilerin halkın önünde düzenli aralarla hesap vermeleri, parti ve devlet organlarını halkın gereksinim ve çıkarlarına daha da yakınlaştırmaz mı?

"Yönetim aygıtını küçültmek ve basitleştirmek parti programında saptanmış bir görevdir...

"Biz, demokratik norm ve kuralları somut eylem ve işle desteklememe, yalnızca biçimsel olma, dış görünümle yetinme gibi bir pratiğe karşı amansız bir savaş açmalıyız...

"Daha uzun erimli perspektiflere gelince, biz komünistler bunu Sovyet devletinin giderek toplumsal özyönetime dönüşmesinde görüyoruz. Ve bu da, bize göre, tüm halkın devletinin daha da gelişmesi, toplum işlerininyönetimine yığınların daha geniş katılımını sağlama yoluyla gerçekleşecektir".

Andropov yoldaş, eğitim, toplumsal bilimler, sanat ve edebiyat alanlarındaki sorunları, ele aldıktan sonra, uluslararası durum üzerine özetle şunları söyledi:

"İki toplumsal sistem arasındaki savaşım görülmedik ölçüde sertleşti. Bu arada, bu iki sistem arasındaki tarihsel tartışmayı askersel çatışma yoluyla çözme denemesi, insanlık için öldürücü olur. Bu iki sistem arasındaki ilişkilerin gelecek gelişmesinin karakteri, ki bu özünde yeryüzünde barışın korunması sorunudur, bugün partimizin dış politikasının temel sorunudur ve yakın gelecekte de böyle kalacaktır.

Yalnız bizim partimizin değil. Tüm dünyanın karşı karşıya bulunduğu nükleer savaş tehlikesi bizi, tüm komünist hareketin faaliyetinin temel anlamını yeni bir tarzda degerlendirmek durumuna sokuyor. Komünistler her zaman insanın insan tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşı savaşmışlarıdır, bugün ise, onlar bunun da ötesinde, insan uygarlığının, insanın yaşama hakkının korunması için savaşıyorlar".

SBKP'nin uluslararası faaliyetinin ana ağırlık noktasının, sosyalist ülkeler arasındaki işbirliginin ve birligin güçlendirilmesi oldugunu belirten Andropov yoldaş, bu alandaki perspektifleri ve görevleri belirtti, bunların gerçekleşmesi için sosyalist toplum düzeninin büyük olanaklar sagladığını söyledi ve şöyle dedi:

"Bu olanakların yaşamda gerçekleşmesi için doğru bir politik çizgi gerekiyor. Politikadaki yanlışlıklar pahalıya maloluyor. Partinin yönetici rolü zayıflarsa, burjuva-reformist gelişme yoluna kayma tehlikesi ortaya çıkıyor. Partinin halkla bağı kopuyor. Doğan boşlukta,emekçilerin çıkarlarının temsil edilmesi rolünün sahte talipleri ortaya çıkıyor. Milliyetçi eğilimler geri püskürtülmezse, devletler arasında anlaşmazlıklar ortaya çıkıyor, oysa görünen o ki, sosyalist dünyada böylesi çatışmaların hiçbir temeli yoktur...

"Tek tek sosyalist ülkeler arasında, aynı zamanda uluslararası komünist hareketteki kimi kardeş partiler arasında şu ya da bu sorunda ortaya çıkan görüş ayrılıklarının özünün nesnel, bilimsel analizini yapmak, bu görüş ayrılıklarının Marksist-Leninist temelde aşılmasının yollarını aramak, komünistlerin birliğini güçlendirmek, kuşkusuz, partimizin uluslararası düzeydeki en önemli görevlerinden biridir..."

SSCB'nin sosyalist yönelimli ülkelerle ve kapitalist yoldaki Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleriyle ilişkilere yaklaşımını ele aldıktan sonra Andropov yoldaş şunları söyledi:

"Kapitalist dünyaya gelince, bu toplumsal sistemin genel bunalımının önemli ölçüde derinleştiğine tanık oluyoruz. Kapitalizmin savaş sonrası dönemde, gelişmesine görece bir istikrar sağlamada kullandığı yöntemlerin etkinliği giderek azalıyor...

"Emperyalizm, iç ve devletlerarası çelişkilere, güçlüklere, çatışmalara dalmıştır. Bu, kapitalist ülkelerin politikasına derin ama aynı zamanda değişik biçimlerde yansıyor.

"Bir yandan, başında ABD emperyalizminin bulunduğu aşırı-gerici güçlerin saldırganlığı son derece arttı. Ne pahasına olursa olsun gelişmeyi geriye döndürmeye çalışıyorlar. Elbette böyle bir politika emperyalistlere başarı sağlayamıyacaktır. Ama, serüvenciliği ile insanlık için olağanüstü bir tehlike oluşturuyor. Bunun için de bu politika, halkların güçlü direnişiyle karşılaşıyor. Kuşkusuz bu eğilim daha da güçlenecektır.

"Ancak bugün kapitalist ülkelerde uluslararası alandaki durumu daha gerçekçi değerlendiren başka eğilimler, başka politikacılar da vardır.

"Bizim amacımız sadece savaşları önlemek değildir. Biz, uluslararası ilişkilerin temelli iyileşmesi, bu ilişkilerdeki iyi öğelerin güçlendirilmesi ve geliştirilmesi için çalışıyoruz. Biz, emperyalizmin giderek daha sık bozmaya, ayaklar altına almaya çabaladığı, devletlerin ve halkların egemenlik haklarına saygı gösterilmesi ve uluslararası hukuğun ilkelerine titizlikle bağlı kalınması için çaba harcayacağız".

"Tek sözle, çağımızda uluslararası ilişkilerde sağlıklı öğelerin en ardıcıl savunucusu, yumuşama ve barışın çıkarlarının, her bir halkın ve tüm insanlığın çıkarlarının savunucusu sosyalizmdir.

"Bütün bunlar, SBKP'nin Programı'nın yeni biçiminde açık olarak dile gelmelidir..."

Andropov yoldaş konuşmasının sonunu parti içi sorunlara ayırdı:

"Ülkenin önünde duran büyük sorunların çözümü, partinin yönetici rolünün daha da artırılmasını gerektiriyor... Parti içi demokrasinin daha da geliştirilmesi, komünistlerin yaratıcılığının, girişimciliğinin ve sorumluluğunun artırılması parti için büyük bir kaynaktır. Parti ve ülke yaşamının sorunlarının tartışılmasında komünistler ne kadar yürekli ve somut çıkışlarda bulunurlarsa, alınan kararların gerçekleşmesine o kadar aktif katılacaklar, partimiz tarihsel özgörevini o kadar başarılı ölçüde yerine getirebilecektir".

Zaman dayatıyor

Başı 14. sayfada

üyeleri, bu açıklamalarında,uluslararası gerginliği ve nükleer savaş tehlikesini önlemek için, 5 Ocak 1983 günlü Prag Politik Bildirgesi'nin bir eylem programı olduğunu vurguladılar. Günün anahtar sorununun, silahlanma yarışının en hızlı biçimde durdurulması ve silahsızlanmaya geçilmesi olduğunu anımsattılar. Nükleer yıkımdan kurtulmanın, tüm devletler ve bütün halklar için en önemli sorun olduğunu somutladılar. Sosyalizmle kapitalizm arasındaki tarihsel çatışma da içersinde, hiçbir dünya sorunun askersel araçlarla çözümlenemeyeceğini belirttiler. Askersel dengenin en alt düzeyde, eşitlik ve eşit güvenlik ilkesi temelinde sağlanması için ellerinden geleni yapmayı sürdüreceklerini, ama hiçbir şekilde kendileri üzerinde askersel üstünlük sağlanmasına da izin vermeyeceklerini vurguladılar.

Moskova çağrısında, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerinin yerleştirilmesiyle ortaya çıkacak yeni, tehlikeli durumu önleme konusunda ve NATO üyesi ülkemizi ilgilendiren bir dizi somut öneri de yer alıyor. Örneğin bunlar arasında:

- 1 Ocak 1984'den itibaren silahlanma harcamalarının artırılmasının dondurulması için, NATO devletleriyle doğrudan görüşmelerin başlatılması;
- NATO devletlerinin sosyalist ülkelerin önerdiği karşılıklı zora başvurmama yolunda bir anlaşma bağlanmasını kabul etmeleri;
- Kuzey Avrupa'da ve Balkanlar'da atomsuz bölgeler oluşturulması girişimlerinin desteklenmesi;
- Madrid Konferansının hızla ve olumlu yönde sonuca vardırılması;
- NATO'nun eylem alanının genişletilmesinin, yeni askersel bloklar oluşturma çabalarının durdurulması, Varşova Antlaşmasının böylesi bir yola başvurmadığı ve başvurmayacağı;

bulunuyor.

TKP, bu önerilerin, nükleer bir savaşın ilk hedefleri arasında bulunan ülkemiz için dirimsel önem taşıdığı görüşündedir. TKP, barut fıçısı üzerindeki ülkemizde, sağduyulu herkesi, dünya barışını savunmak ve ülkemizi atom savaşından kurtarmak için, bu yapıcı önerileri vargücüyle desteklemeye çağırıyor. Zaman dayatıyor...

Görev: Rejimin bunalımını...

Başı 1. sayfada

Türkiye'de barıştan ve demokrasiden yana bir dönemeç sağlanamadığını, en azından ülkenin bu günkü kritik noktaya sürüklenmekten korunmasının başarılamadığını gösteriyor.

Ancak, aynı zamanda savaşa ve cuntaya karşı çıkan güçlerin alanı nesnel olarak genişledi. Rejimin bunalımı derinleşti. Bu da Partimizin Barış ve Ulusal Demokrasi için Eylem Programı'nın pratik önemini kanıtlıyor.

Olgular şu gerçeği de pek açık bir biçimde gösterdi: Türkiye'de burjuvazinin değişik kesimleri, ABD emperyalizminin saldırgan politikasından kendi çıkarları gereği kaygılıdırlar. Nedir ki, Türk burjuvazisinin gerçekçi ve ulusal kesimlerinin gücü, bunların kendi başlarına ABD emperyalizmine, en işbirlikçi güçlere karşı direnmesine yetmez.

Aynı şekilde, sınırlı da olsa, parlamenter bir rejim isteyen burjuva çevreleri, bu isteklerine karşın demokrasi uğrunda tek başlarına aktif savaşa atılamaz. Bu, yalnızca cuntanın ağır baskılarının bir sonucu değil, bu çevrelerin parlamenter demokrasi için de olsa, yığınların aktif savaşa atılmasından duydukları sınıfsal korkudandır.

Bu durum, barış ve ulusal demokrasi için, en geniş güçlerin (aralarında burjuva muhalefeti de olmak üzere) işbirliğini sağlamakta asıl rolün TKP'ye, işçi sınıfına ve onun en yakın bağlaşıklarına, sol güçlere düştüğünü bir kez daha gösteriyor. Elbette bu, ya sol güçlerin işbirliği ya da en geniş güçlerin işbirliği türünden uydurma ikilemlere yol açmaz. Hareketin başlıca amacı, olanaklı olan en geniş güçleri birleştirmek, bunun için çıkış noktasını, yani sol güçlerin ivedilikle işbirliğini gerçekleştirmektir.

Cunta attığı her adımla çok geniş güçleri karşısına almış bulunuyor. Şimdi görev bu rejimin bunalımını derinleştirmektir. Türkiye halkı için bunalımdan, savaş tehdidinden ve zorbalıktan kurtulmanın bir başka yolu yoktur.

Cuntanın 6 Kasımda seçimlere gitmesi tümüyle bir manevradır. Ve elbette rejimi parlamenter yoldan değiştirmek için bu seçimlere bel bağlamak söz konusu olamaz. Ama bu azgın bir gericilik ortamında bile cuntanın içyüzünü sergilemek ve seçimlerde cuntanın partisini yenilgiye uğratmak için olanakların yok olduğunu göstermez. Bu olanağı kullanmak, bu günden seçimlerin gerçek yüzünü sergilemeyi, MDP'ni ve öteki cunta yanlısı partileri açığa çıkarmayı, olanaklı olan en geniş işbirliğini sağlayarak, yığınların önüne gerçek bir demokratik alternatif çıkartmayı, onları barış ve ulusal demokrasi için seferber etmeyi gerektiriyor.

Cunta rejiminin devrilmesi için yığınlar arasındaki günlük ivedi istemler temelindeki çalışmaları on kat güçlendirmek, aynı zamanda onların 6 Kasım günü bir kez daha aldatılmalarını önlemek, her türlü kolay, savaşımsız kurtuluş düşlerini yıkmak gerekiyor.

Düşman kim?

Başı 3. sayfada

kersel kredi, silah pazarlığı yapıyor: "Türkiye'nin nerede bulunduğunu görmesinin General Rogers'e çok yararlı olacağını umuyorum" diyor.

Kimse merak etmesin, ABD ve NATO "Türkiye'nin nerede olduğunu" biliyor. Aynı günlerde dünya ve Türkiye basını, ABD'nin Türkiye'ye son model nükleer roketler yerleştirme planına hız verdiğini yazdı. ABD-NATO, Çevik Kuvvetleri için ülkemizi bu manevrayla bir sıçrama tahtası olarak sağlama aldıktan sonra, şimdi de nükleer roket rampası yapma hazırlığına hız veriyorlar.

Türkiye'nin nerede olduğunu hatırlamak, hele bu günlerde, her şeyden önce Türkiye'lilerin baş görevidir. ABD-NATO "Macera Ekspresi"ni, Türkiye'yi götüreceği kanlı, nükleer son durağa varmadan önce durdurmak için vakit daralıyor. Çünkü bu savaş oyununun, provası yapılamayan son bölümünde, Pentagon'daki planlara göre, Türkiye ilk sıçrama tahtası görevini gördükten sonra, nükleer yok olma kaderiyle başbaşa bırakılacaktır. "Türk halkı bu tatbikatta, bir saldırı karşısında NATO' nun onu yalnız bırakmayacağını gördü" diyen NATO generali Güneralp, ve cunta, Pentagon'un ve NATO'nun bu sözde "esnek mukabele" planını biliyor. Ama halkımızdan gizliyor, ona yalan söylüyorlar. Bu, ülkeye, vatana düşmanlık değil midir? Evet, "düşman" kimdir?

Yararlı ilişkiler

Başı 3. sayfada

Ayrı toplumsal düzenlerden ülkelerin barış içinde yanyana yaşamaları politikasının ilkeleri sosyalizmin barışçı doğasından kaynaklanıyor. Sosyalist ülkeler, hem kendi halklarının hem de tüm dünya halklarının çıkarlarına uygun bir dış politika izliyorlar. Sosyalist ülkeler, Amerikancı propagandanın öne sürdüğü gibi "malum düşman", "potansiyel saldırgan" değil, tam tersine Türkiye'miz, halkımız için bölge ve dünya barışını korumak, için, her alanda işbirliği yapmak için, dürüst ve ulusal çıkarlarımıza saygılı birer partnerdir.

Türkiye'nin sosyalist ülkelerle, ilişkilerini geliştirmesi, bölge barışının korunmasının yanısıra, ülkemizin sanayileşmesine, işsizliğin azaltılmasına büyük katkıda bulunabilir. Bulgaristan Devlet Başkanı T.Jivkov, gezisi sırasında metalürji, makina yapımı, elektronik, kimya sanayisi gibi alanlarda işbirliği yapılmasını, ortak işletmeler kurulmasını önerdi. Geçtiğimiz ay içinde Moskova'da yapılan Türk-Sovyet Karma Ekonomik Komisyonu düzenli toplantısında da, İSDEMİR'in yıllık kapasitesinin önce iki, daha sonra da dört katına çıkarılması, Aliağa petrol rafinerisinin ve Bandırma asit sülfirik fabrikasının kapasitelerinin artırılması, Sovyetler Birliği' nin ülkemizde yeni elektrik santralleri kurulmasına katkı çalışmaları gözden geçirildi. Doğal gaz ve elektrik alımı ele alındı. Açıktır ki, Türkiye'de Amerikancı, gerici değil, barış yanlısı, ulusal ekonomiyi korumaya, halkın çıkarlarını kollamaya birincil önem veren bir yönetim olsa, Türkiye sosyalist ülkelerin dev ekonomik, teknik, bilimsel, kültürel olanaklarından kendi ulusal çıkarları doğrultusunda, ulusal bağımsızlığı güçlendirecek biçimde büyük yararlar sağlayabilir.

Öteyandan, yine geçtiğimiz ay Türkiye ile ABD arasında "teknolojik ve bilimsel işbirliği çerçeve anlaşması uygulama belgesi" imzalandı. Bu anlaşma ile, ABD tekellerine Türkiye'nin doğal kaynaklarını ve tarımını yağmalama ve nüfusumuzun artış hızına bile karışma konusunda yeni olanaklar tanındı. AET de ülkemizle yapılmış anlaşmaları çiğnemeye devam ediyor. Tekstil alımını kısıtlıyor. Ülkemizde hangi sanayi kolunun genişletilip hangisinin kısıtlanacağını kendi çıkarları doğrultusunda dayatıyor. Büyük Amerikan tekellerinin danışmanı W. Goldstein, emperyalistlerin ülkemizin ekonomisine nasıl babalarının çiftliği gibi karıştıklarını açıkça dile getirdi: "Teknoloji gerektiren alanlara yatırım yapmayın, tarıma yönelin" dedi.

Sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkiler eşit haklılığa, karşılıklı yarara ve birbirinin içişlerine karışmamaya dayanıyor, ekonomik kalkınmayı destekliyor. Emperyalist ülkelerle varolan ve derinleşen ekonomik ilişkilerse, ekonomik gelişmeyi engelliyor, ulusal egemenliği zayıflatıyor, ülkenin ve halkın azgınca sömürülmesine temel oluyor.

İdamlara, işkencelere, cezaevlerindeki barbarlığa son! Tüm politik tutuklulara özgürlük!

14-15 Haziran 1983'de SBKP MK Plenumu yapıldı. Genel Sekreter Andropov tarafından açılan Plenumda, SBKP MK Politbüro üyesi ve MK Sekreteri K.Çernenko, "ideolojik çalışma ve yığınlar arasındaki politik çalışmanın güncel sorunları" başlıklı Politbüro raporunu okudu. Raporda, ideolojik-politik çalışma alanındaki eksiklikler eleştirildi. Çözüm yollarına ilişkin Politbüronun görüşleri kondu. Açılan tartışmadan sonra SBKP MK Genel Sekreteri Y.Andropov söz aldı. İdeolojik çalışma konusundaki raporun ve tartışmaların sonuçlarını vurguladıktan sonra, Andropov, SBKP Programı'nın yeniden kaleme alınmasında gözetilmesi gereken doğrultular üzerinde durdu, komünizme doğru gidişte partinin önünde duran sorunları sergiledi, çözüm yollarına ışık tuttu.

SBKP'nin günümüzdeki temel görevleri

Yuri Andropov'un SBKP MK Plenumunda yaptığı konuşmadan:

"Bugün yürürlükte olan Parti Programı, partinin kararında da belirtildiği gibi, genel olarak dünya çapındaki toplumsal gelişmenin yasallıklarını, partinin ve Sovyet halkının komünizm için savaşımının amaç ve başlıca görevlerini doğru yansıtıyor. Programda yer alan ilkesel görüşleri yaşam doğrulamış, kanıtlamıştır. Programda yazılı olan birçok şey artık yerine getirilmiştir. Öte yandan burada yer alan bazı görüşler, açıkça belirtelim ki, bunlar, gerçeklerden uzaklığın, aceleciliğin, gereksiz ayrıntılara dalmanın öğelerini taşıdığı için, zamanın sınavını verememiştir. Elbette 20 yıl içinde hem Sovyet toplumunun, diğer sosyalist ülkelerin yaşamında, hem de bir bütün olarak dünyadaki gelişmelerde çok önemli değişiklikler olmuştur...

"Parti Programı, günümüz koşullarında, herşeyden önce gelişmiş sosyalizmin planlı ve her yönlü yetkinleştirilmesi, yani komünizme doğru ilerleme programı olmalıdır...

"Ekonomi alanında kilit görev emek üretkenliğini belirleyici biçimde artırmaktır. Biz bu bakımdan dünyadaki en yüksek düzeye ulaşmalıyız. Lenin, 'yeni toplumsal düzenin utkusu için son çözümlemede en önemli, en belirleyici olan' budur derken nedensiz konuşmuyordu (Tüm yapıtlar, Rusça, c.39 s.31). Şimdi bilimsel-teknik devrim koşullarında bu görev, hem ülkede kuruculuk için, hem de uluslararası planda özel bir önem kazanmıştır..."

Andropov yoldaş daha sonra üretici güçlerin daha da gelişmesi için gerekli bilimsel, teknik, örgütsel hedefleri ve insan faaliyetinin yetkinleştirilmesi sorunlarını ele aldı. Üretim ilişkilerinin geliştirilmesi üzerinde durdu. Planlamadaki, ekonominin yönetimindeki, sosyalist yarışmadaki eksiklikleri ve yeni hedefleri ele aldı. Halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesiyle bağlı olarak konut, sağlık alanındaki, kaliteli tüketim malları ve besin maddeleri üretimindeki sorunları, ivedi önlemleri vurguladı. Konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Partinin iç politika alanındaki bütün bu büyük görevlerin üstesinden gelmesi, toplumun sosyal türdeşliği doğrultusunda hissedilir bir adım atılması anlamına gelecektir. Bizim teoride koyduğumuz ve önceki komünist kuşakların düşlerindeki bu yüce amaç, bugün bizim için doğrudan bir pratik sorun durumuna gelmiştir. Yaşam, sınıfsız toplum yapısının oluşmasının, son çözümlemede, en önemli anahatlarıyla daha olgun sosyalizm aşamasında yer alacağını gösteriyor...

"Parti, önümüzdeki yıllarda ve onyıllarda, toplumun politik ve ideolojik üstyapısında, tinsel yaşamında da önemli değişiklikler olacağı görüşünden yola çıkmaktadır. Burada her şeyden önce, politik sistemimizin gelişmesinden, Sovyet devlet yapısının yetkinleşmesinden, sosyalist demokrasinin genişletilmesinden söz etmek istiyorum..."

Bu alanda "çok şey yapıldı, ama elbette yapılması gerekenin ve yapılabilecek olanın hepsi değil. Örneğin, devlet ve toplum yaşamının en önemli sorunlarıyla ilgili kararların alınma biçimini ele alalım. Bu biçimi daha da demokratikleştirme planları vardır. Sözünü ettiğim, böylesi karar tasarılarının çalışma kollektiflerinde gittikçe daha kapsamlı bir biçimde tartışılması, sendikaların, Komsomol'un ve kadın örgütlerinin vargılarının ilgili durumlarda kesinlikle gözönüne alınması, emekçilerin önerilerinin en titiz biçimde işlenmesidir...

"Çalışmaların kamuya daha açık biçimde yapılması ve yönetici görev-

Arkası 14. sayfada

Komünizm yolunda

SBKP'nin son MK Plenumu, komünistlerin bilimsel öngörülerinin somuta geçtiği toplum, gelişmiş sosyalist toplum temelinde komünizme doğru yol almanın sorunlarını ele aldı.

Plenumda, Andropov yoldaş, olgun sosyalizm koşullarında sınıfsız toplumun en önemli ana özelliklerinin yaratılmasının önünde duran kimi engeller, eksiklikler üzerinde de durdu. Eleştiriler yaptı. Çözüm yolları gösterdi. Çernenko yoldaşın konuşması da bu temeldeydi.

Şimdi Sovyet komünistleri, parti programının yeniden yazımı üzerine çalışıyorlar. SBKP'nin XXVI. Kongresi'nin bu kararı yaşama geçirilirken hangi doğrultular temel alınacak? Andropov yoldaş, Plenumda yaptığı konuşmada bunun üzerinde durdu.

SBKP'nin son MK Plenumu, reel sosyalizmin üstünlüğünün bir göstergesi oldu. Hangi kapitalist ülkede sorunlar, eksiklikler, çözüm yollarıyla birlikte böylesine açıklık ve somutlukla ortaya konulabilmektedir? Hangi kapitalist ülke, söyledikleriyle yaptıklarını bu kesinlikte dünya halklarının bilgisine sunabilir? SBKP'nin bu açık tutumu, Türkiye komünistlerinin, SBKP'nin sağlam politikasına olan inançlarını daha da pekiştirdi.

Varsın, emperyalistler, gericilik, oportünistler, dönekler, dünya işçi sınıfı için, dünya halkları için bu yüce esinlendirici gücün karşılaştığı ve her defasında alt etmeği başardığı zorlukları dillerine dolamaya kalkışsınlar. Biz komünistler, gücünü Sovyet halkıyla bütünleşmiş olmasından alan SBKP'nin yönlendiriciliğinde, komünizme doğru yol alan SSCB' nin barışın ve toplumsal ilerlemenin yıkılmaz temel kalesi olduğuna bilincimiz, yüreğimiz ve deneylerimizle inanıyoruz.

Andropov yoldaş Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanlığına seçildi

16 Haziran 1983'de SSCB Yüksek Sovyeti'nin oturumunda, SBKP MK Genel Sekreteri Y.V. Andropov SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanlığına seçildi. TKP MK Genel Sekreteri H.Kutlu yoldaş, bu nedenle Andropov yoldaşa gönderdiği mesajda şöyle dedi: "Size, yeryüzünde barışın ve toplumsal ilerlemenin en güçlü kalesi olan SSCB'nin bu en sorumlu görevinde, SBKP'nin XXVI. Kongresi'nin aldığı sosyalizmi daha da güçlendirme ve barışı koruma yolundaki tarihsel kararları yaşama geçirmede büyük başarılar dileriz". Kutlu yoldaş, mesajında şunun da altını çizdi: "TKP, bugüne dek olduğu gibi, bundan sonra da halkımızın karagün dostu Sovyetler Birliği ile ülkemiz arasındaki ilişkilerin, barış içinde yanyana yaşama, dostluk ve işbirliği ilkeleri temelinde gelişip güçlenmesi yolunda vargücüyle çalışacaktır".